Ion Vanghele

Basme pestrite

StudIS

- Iași 2015 -

Ion Vanghele

Basme pestrițe

Editura StudIs
~ Iaşi, 2015 ~

Redactor: *Lenuş Lungu*
Coperta: *Ioan Muntean (prelucrare foto web)*
Corectură: *Gabriela Mimi Boroianu*
Tehnoredactare: *Ioan Muntean*
Grafică, ilustrare: *Ioan Muntean (colecţie foto web)*

Ediţie apărută şi îngrijită sub egida administraţiei reţelei Cronopedia (http://lenusa.ning.com)
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin autorului şi reţelei Cronopedia.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VANGHELE, ION
Basme pestriţe/Ion Vanghele - Iaşi: Editura StudIS, 2015

ISBN

821.135.1-3

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin autorului Ion Vanghele şi reţelei Cronopedia.

Tipărit la Editura StudIS
Adi Center® Iaşi

În semn de prețuire pentru autor oferim ca premiu de excelență prezentul volum, apreciind astfel contribuția sa la dezvoltarea și promovarea amintirilor temporale din faptul serii prin intermediul rețelei sociale „Cronopedia„ (http://lenusa.ning.com/).

Biblioteca Cronopedia

POVEȘTI PENTRU OAMENI MARI

Cunocut în lumea literară internaută și nu numai ca ultimul trubadur al peziei de dragoste în vers clasic, poet de mare sensibilitate și fior, Ion VANGHELE în lucrarea de față schimbă registrul, încântând de data aceasta în proză cu „Povești pentru oameni mari". Nu este la prima „abatere" pentru că după apariția remarcabilului volum de poezie „Visul Licornului", mai editează un volum de proză „Hermeneutica miturilor" în care, așa cum este sugerat și în titlu, dă o explicație originală provenienței miturilor.

În lucrarea de față, Ion Vanghele folosind ca suport basmele din literatura română și universală, le reactualizează aducându-le în lumea contemporană prin năravuri, comportament, limbaj... Aceste basme sunt defapt, o satiră acidă și spumoasă la adresa metehnelor omenești, antamând ideea că nu

conteză mediul, rangul sau timpul în care trăiești pentru că ele (metehnele) sunt aceleași. Diferențele fiind doar o chestiune de nuanță. Într-un cuvânt, o satiră la adresa lumii în care trăim.

Autorul are un umor abundent, în cascade, pentru că are inegalabilul talent de a-l lega de frazele existente ca într-un lanț trofic (plastic vorbind). Astfel, cititorul va trebui să se înarmeze cu ideea că va râde mult și sănătos. Și pot afirma cu încredere că volumul de față apare ca urmare a nevoii de umor a omului stresat de cotidian, a omului pus în fața politicului vulgar mediatizat până la refuz de instituții media politizate.

În povestea „Se mărită Năusicaa" umorul este excesiv (aș zice) autorul neiertând nici un păcat omenesc. Astfel sunt criticate acid lumea politică, lumea show bizz-ului, lumea mondenă într-un cuvânt. Aici, intră ca într-un pământ desțelenit săpând adânc și cu spor (că are de unde). Însăși unele nume ale personajelor sunt ridiculizate sugerând la rândul lor caracterul personajului.

La fel se întâmplă și cu basmul „Lupul năzdrăvan și restul lumii" având la bază basmul românesc „Făt frumos și merele de aur".

Așa cum am spus cunoscutele basme din literatura română și universală sunt canavaua pe care autorul brodează cu un umor inegalabil. Am făcut referire doar la aceste două basme celelalte fiind scrise în același registru.

Las plăcerea descoperirii celor spuse de mine cititorului care, citindu-le cu siguranță că se va simți mai viu într-o lume de poveste și mai sănătos sub influența benefică a unui râs sănătos.

Delia Stăniloiu

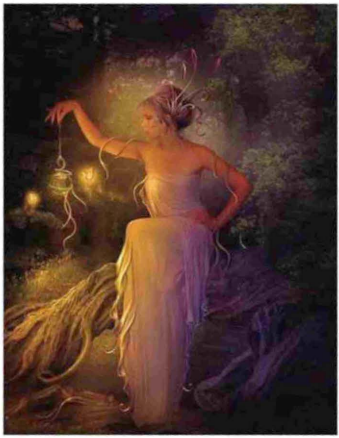

Se mărită Nausicaa?

Ne aflăm în palatul regal al regelui feacilor, Alcinou, de fapt în camera regală, unde se găsesc două paturi, al regelui și al reginei (încă nu se inventaseră camerele separate), o măsuță și un dulap de haine,strămoșul dulapurilor de astăzi,care pe vremea aceea constituiau o curiozitate, prin noutatea realizării de către marele inventator Daedalus.

În patul regelui, dormea regele, iar în patul reginei, dormea regina Areta. La un moment dat regina Areta a deschis un ochi, apoi pe celalalt, istoria nu consemnează care ochi l-a deschis mai intâi și în ce măsură acest fapt aparent minor, avea să aibă consecințe majore în viața regatului. Era o splendidă zi de duminică, iar de pe balcon se auzeau cântând păsărelele. Sigur că în afară de triluri, cuprinse de patosul poeziei matinale, sau din alte motive, unele dintre ele având carențe în educație, profitau de

neatenţia suratelor lor, ca să semneze şi alte producţii folclorice, pe care orice editor cu bun simţ le-ar fi trimis la maculatură.

De altfel şi regele s-a arătat nemulţumit de aceste creaţii subculturale, după ce a alunecat de câteva ori pe ele, atunci când erau foarte proaspete. Păsărelele cântau pentru că nu aveau un program de cântat strict, cu ore, repertoriu, şi evident,un maestru de muzică să le supravegheze. Lipsa acestor elemente, cât şi acest ciripit prostesc, poate fi la un moment dat foarte enervant. Aceasta îmi aminteşte de prima mea noapte dormită la ţară, când m-am trezit într-o cacofonie de sunete bestiale: porcul guiţa cu disperare, calul dădea cu piciorul în grajd, gâştele gâgâiau protestând zgomotos sau cerând cine ştie ce reforme pentru palmipede, singurul animal mai serios, cu care puteai discuta omeneşte, fiind boul şi consoarta sa vaca, care cred că mestecau gumă, respirau asmatic şi uneori scoteau nişte mugete emoţionante din grajdul de lângă camera de hotel unde eram cazat.

Areta, nu deschisese ochii din cauza trilului acelor păsărele insomniace, deşi unii oameni ar considera lucrul acesta foarte frumos. În realitate, lucrurile frumoase şi foarte frumoase, se întâmplă foarte rar în viaţă. Luaţi

spre exemplu o nuntă. Este un eveniment frumos? Este. Dar de câte ori se produce acest eveniment în viața omului? O singură dată. Dacă se produce de mai multe ori, atunci avem de-a face cu ceva extrem de dubios, iar parlamentul ar da imediat o lege, prin care cuplul respectiv ar intra la pușcărie pentru perversiuni sexuale. Din același motiv și guvernele democrate se votează la patru ani o dată. Areta se sculase deci, fiindcă îl auzise pe marele ei soț, foindu-se în pat și dând semne de deșteptare. Este singurul moment când un rege devine de-a dreptul genial. Acesta când dă semne de (sau că este) deștept tare. Areta exclamă:

– Nu ai nici-o clipă de răgaz dragul meu Alcinou... Sau ai uitat că astăzi este duminică? Toată lumea doarme la ora asta. Primul ministru doarme, guvernul doarme, parlamentul sforăie și el (asta când nu citește ziarul), pajii la fel, și chiar paza de la ușă, dacă monitorizăm zgomotele acelea fioroase, pe care le scoate ca într-un film de groază.

– Cred că iar visează unul dintre S.P.P.-iști urât - răspunse regele căscând și aruncându-și ciucurelul de la scufița de noapte pe spate.

Ciucurelul acesta era piaza rea a regelui. Ar fi trebuit să-i taie capul croitorului care l-a

inventat şi l-a pus tocmai în vârful scufiţei. Când ţi-era lumea mai dragă, ciucurelul naibii, ba îi intra în ochi, când semna decretele, de nu mai ştia bietul om ce semnează, ba îi aluneca în gură, de parcă ar fi fost Kogeac sugând dintr-o acadea.

– Ce nu te lasă Măria Ta - întrebă regina, observând cum ciucurelul regal, se pregătea cu un zâmbet diabolic, să-i facă regelui una dintre şotiile sale nesuferite.

– Ce nu te lasă în pace, Măria Ta? - repetă Areta. Păsărelele acestea care cântă atât de frumos? Apropo: cum pot ele să cânte înainte de micul dejun, când mie, cât sunt eu de regină, îmi chiorăie maţele de foame? Într-o zi când m-am sculat, am auzit-o pe nesuferita aceea de dădacă, spunând nu ştiu cui: „Ia auzi dragă, cum face regina vocalize. Hai să n-o deranjăm". Bestia! Şi eu care dorem să fiu deranjată cu nişte brioşe fierbinţi, cu o cafeluţă proaspătă Jacobs, încât să miroasă dincolo de marginile regatului, ca să vadă şi străinii ce bine trăim.

– Areto, uite... Stăteam noaptea asta şi mă gândeam...

Regina îşi duse mâna la gură şi făcu ochii mari:

– Măria Ta! Dar ştii că este interzis să gândeşti noaptea. Este atât de periculos.

– Lasă dragă, mai există și excepții.

– Îți amintești de fostul premier? A căzut într-o noapte pe gânduri și și-a rupt șira spinării.

– Eu folosesc lanterna pentru orice eventualitate. Dar spune tu sincer, (fiindcă tu minți întotdeauna și când vorbești și când taci) îți mai amintești de tinerețe?

– Nu este ceva care are legătură cu gerovitalul?

– Ba da. Și cu țelina. Ce-ar fi draga mea, să te dai jos din pat, și să vii în patul meu?

– Adică de ce să vin în patul tău? Că doar pe-al meu l-am reparat astă vară. Uite, are și ștampila C.T.C.

– Areto, niciodată să nu contrazici un rege. Ia gândește-te și tu puțin: ca mâine ne cântă cucuveaua la cap și noi suntem ca partida conducătoare față-n față cu opoziția. Ce fel de rege sunt eu, dacă supușii mei nu mă ascultă și-mi discută deciziile? Ori vrei să dau o lege specială în acest sens?

– Să n-o treci prin parlament dragă, pentru că până va fi promulgată, o să se mărite Nausicaa și-o să-ți facă și-o grămadă de nepoți. Mai bine dă-o în regim de urgență.

– Bună idee, - încuviinţă regele, dându-se jos din pat, apropiindu-se de cel al reginei, şi încercând să pună un genunchi în patul acesteia.

În clipa aceea, auzi un zgomot de parcă o persoană, s-ar fi răsucit pe duşumea. Ea îi spuse lui Alcinou:

– Ai îmbătrânit dragă. Ai văzut cum îţi troznesc oasele?

– Cred că este de la un şopricel - neagă regele cuvintele reginei.

– De când troznesc duşumelele în halul acesta sub paşii şoriceilor?

– Atunci cu siguranţă este pisica.

– Dar noi n-avem pisică.- se împotrivi Areta.

– Şi atunci cine prinde şoriceii? D.N.A.-ul?

- De unde vrei să ştiu eu? Ce, eu sunt regele?

– Şi mă rog, de când un rege ţine evidenţa şoriceilor şi pisicuţelor din palat? Asta este treaba presei şi a televiziunii libere, care se ocupă de toate treburile serioase ale regatului - regele luă un ziar. Ia ascultă aici: „Roxana îşi ţine banii în sutien"... Cred că am greşit rubrica.

– Păi dacă a transformat sutienul în pușculiță, unde le mai ține pe gemene?

– Care gemene? A... Păi la parlamentarul acela englez!

– Nu dragă. Mă refeream la balconașe.

– S-ar putea să intre în categoria clădirilor care trebuiesc întărite, din cauza riscului seismic ridicat- rosti Alcinou.

Areta dădu din mână.

– Ia ascultă - spuse regele răsfoind în continuare ziarul - am ajuns la știrile politice...

Într-adevăr, zărise pe pagină fotografia primului ministru, pe care, dacă ar fi fost după el, l-ar fi trimis undeva în Africa să-l mănânce crocodilii, așa de tare îl iubea.

– Așaa... Agenția Regalpress ne informează... „Claudia poartă bikini roșii de revelion."

Areta se uită la Alcinou nedumerită. Regele se uită acuzator la regină:

– Numai tu porți gogoșari, moartea pasiunii, impotența perpetuă, o adevărată crimă de Lesmajestate, cauza atâtor divorțuri nefericite.

– Dar administratorul - încercă femeia să schimbe discuţia în mod discret - nu are nicio responsabilitate? Nu de aia îl plăteşti?

– Ba am să-l plătesc să-mi cumpere o duzină de perechi de tanga de la solduri, pentru a acoperi toate evenimentele importante ale anului - rosti cu năduf regele. Şi-şi notă problema într-un carneţel.

– Dacă zgomotul pe care l-am auzit - continuă cu încăpăţânare femeia - a fost produs de un hoţ?

– Tot ce este posibil, aprobă regele, ai văzut tu administrator cinstit? Al nostru, cel puţin ne fură cât să nu se bage de seamă.

– Dar eu mă gândeam la un hoţ profesionist, ca în filmele acelea americane cu Robert De Niro, în rolul principal.

– Păi ăştia şi când sunt amatori, nu poţi să-i deosebeşti. Şi pe urmă au ajuns atât de mulţi, încât omul cinstit a devenit o raritate, trase concluzia Alcinou. Dar ce să fure dragă de la noi? Că argintăria ta am amanetat-o, pantalonii i-am dat la cârpit, iar pantofii la pingelit. Nici până acum nu mi i-a adus pantofarul, şi de fiecare dată când îl caut, este închis pentru inventar. Să ştii că nemernicul ori mi i-a vândut, ori mi-i poartă pe şest. Uite, am

ajuns ditamai regele, să merg la şedinţele senatului, în ciorapi şi papuci. Aoleu, Areto, crezi că l-au tentat prăpădiţii ăia de adidaşi pe care tocmai vroiam să-i pun pe gard? Tu cum ai zice să rezolvăm această situaţie de criză?

– Să strigăm hoţii, întrebă regina.

– Stai puţin, ce faci. Tu mă întrebi pe mine, sau eu te întreb pe tine.

– Atunci să-i cerem în mod politicos să iasă de unde s-a ascuns.

– Dar nu suntem decât noi doi aici. Adică ce vrei să spui: că eu sunt hoţul? Uite domnule, se lamentă regele, trăieşti cu femeia o viaţă de om şi nu ştii cu cine ai de a face. Mata Hari ce eşti.

– Auzi? Până aici, - se supără Areta. Să nu te legi de mama, că ea săraca nu ţi-a făcut nimic.

În vreme ce regele şi regina se priveau chiondorâş, de afară, se auzi o voce stridentă:

– Săriţi coniţă, că mă omoară.

– Hopa! exclamă Alcinou. Hoţul nostru este în schimbare de voce.

Regele puse mâna pe o măturică cu coadă, uitată de femeia de serviciu într-un colţ al camerei.

– Intră cu mâinile sus - strigă la rândul său, poruncitor regele.

Înăuntru intră o femeie tânără, la vreo 30-35 de ani, cu forme rotunjite, ușor rubensiene, al cărui corp semăna cu o copie izbutită după Venus din Milo. Singura diferență dintre cele două, consta în faptul că în timp ce prima nu avea brațe de loc, surata sa pământească le mișca agitată pe ale sale, deasupra capului.

– Stai Alcinou, nu trage. Este dădaca.

– Crezi?

– Nu vezi că seamănă?

– Și dacă este plastografie?

– Ce păcatele mele să fiu? Ia auziți coniță, m-a făcut proastă...

– Tu să taci. N-ai dreptul la replică. Mai bine spune: Ești înarmată?

– N-am făcut maică armată de când mama m-a făcut.

– Dar înainte de asta?

– Nu-mi amintesc.

– Vino încoace să te controlez, zise regele cu asprime, sprijinind mătura de marginea patului.

– Ce faci neruşinatule, ţipă scandalizată Areta. Ai de gând s-o pipăi în prezenţa mea? Ţap bătrân!

– Lăsaţi-l coniţă... C-aşa e împăraţii, zise împăciuitoare dădaca. Să pună ei mâinile peste tot. Dar să ştiţi că sunt cu impozitele la zi. Sunt curată.

– Dezgustător - se strâmbă regina.

– Ba nu-i adevărat - zise regele apropiindu-se de dădacă şi mirosind-o - miroase chiar foarte frumos - şi privind-o pe femeie o întrebă:

– Cu ce te-ai dat? Little black dress sau cu Chanelle?

– Dar ce căutai la uşă? întrebă curioasă regina, care se dăduse jos din plapumă şi acuma îşi făcea conştiincios patul, ceea ce nu se poate spune despre bărbaţi, la care dezordinea din cameră este proverbială.

– M-a trimis Nausicaa la Doamna.

– Foarte bine, exclamă regele. Doamnă, du-te la fiica noastră şi vezi ce doreşte. Eu rămân cu dumneaei, până la epuizarea misterului. Cercetările trebuiesc adâncite, pentru că descoperirea adevărului este mai presus de orice. Juri să spui adevărul?

– Nu.

– Cum așa? - se miră Alcinou.

– Fiindcă justiția este coruptă. Și orice aș spune în apărarea mea, tot o să mă condamnați.

– Ba știi ce? - interveni regina - mai pune-ți pofta-n cui, bărbate. O lăsăm pe dădacă să elucideze misterul de una singură.

– Fără O.T.V.?

– Numai cu resurse proprii. Iar tu, pentru siguranța regatului și a mea, vii cu mine. Și regina îl trase pe Alcinou după ea, către ușă.

– Dar ce s-a întâmplat coniță?

- Areta, are vedenii. Cred că i s-au bramburit hormonii. Vede peste tot numai bărbați. Și când pune mâna pe câte unul, nu-i mai dă drumul, după cum vezi.

– Lui Alcinou i se întâmplă taman invers. Așa este când te apropii de andropauză.

– Andropauză?

– Ea crede că aici în încăpere se ascunde un hoț.

– Este tânăr sau bătrân? - întrebă curioasă dădaca.

– Și tu Brutus - zise regele, apoi ridică din umeri. Nu știu, că nu i-am cerut buletinul.

Regele și regina ieșiră din dormitorul regal. Înăuntru, rămase numai dădaca.

– Va să zică, siuația se prezintă astfel: în dormitor se găsește o persoană străină. Nu știm cine este, nici cum arată, despre unde s-a ascuns nu mai vorbesc, în schimb, știm sigur că se numește Andropauză. Poftim. Singurul martor care putea să ne ofere mai multe amănunte, a dispărut de la locul faptei.

Înăuntrul dormitorului regal, rămase numai dădaca. Ea, făcu câțiva pași prin încăpere, și începu deodată să strige cu glas încetișor:

– Autonoe..., Autonoe... Unde ești tu piază rea?

Ușa se deschise brusc și înăuntru năvăli ca o furtună, o tânără frumușică:

– Să trăiți șefa, la ordinele Dvs.

– Cum ai reușit să vii atât de repede? - se miră dădaca

– Ascultam la ușă.

– Bine. Fii atentă fată, ceea ce îți spun acum, este o problemă de stat.

– Ce bine.. - exclamă Autonoe fericită - că tot mă dureau picioarele. Eu stau pe patul reginei, că este mai moale. Ia și tu un scaun.

Dădaca dădu din mână a lehamite.

– Tu știi să ții o taină?

– Dacă nu arde prea tare.

– În camera asta s-a întâmplat ceva misterios.

Faţa lui Autonoe se lăbărţă într-un zâmbet radios.

– Mai poate moşul, mai poate?

– Nu este ceea ce îţi închipui tu. Ia verifică uşa.

– N-are nici un pic de praf pe ea.

– Vezi dacă-i închisă.

– Beton. Vrei s-o deschid?

– Nu, las-o aşa cum este - dădaca începu să mormăie. Va să zică, pe sub uşă nu a putut să treacă, iar prin gaura cheii nici pe-atât.

Autonoe se uita la dădacă plină de curiozitate. La un moment dat, nu mai răbdă şi o întrebă:

– Auzi bre? Ia zii matale. Nu-i aşa că te simţi bine cu capul?

– Taci fă! sau nu-ţi spusei? În camera asta se află un hoţ.

– Un hooţ? Spune repede: este tânăr sau bătrân?

Autonoe îşi făcu cruce.

– Ţi-e frică?

– Nu. Dar m-am rugat la Dumnezeu, să semene cu Mircea Radu, pe care l-am visat într-o noapte.

– Dar unde este, că nu-l văd.

– După legea probabilităților, locul cel mai bun pentru ca o persoană să se ascundă, este... este... dulapul!

– Deschide-l d-ta dădacă- zise Autonoe, retrăgându-se câțiva pași strategic.

– Ți-e frică?

– Mie? Păi cunosc artele marțiale ca pe Tatăl Nostru. Dar.. - continuă fata cu o voce șovăitoare - dacă sare de acolo?

– N-are timp. Fiindcă îl pocnesc eu cu mătura.

– Și dacă este mort?

– Atunci nu mai sare. În cel mai fericit caz, îți cade în brațe. Am văzut scena asta într-un film. Brr... ce palpitant.

– Draga mea dădacă, ție ți-a încredințat regele această îndatorire patriotică, așa că sacrifică-te.

– Bine.. - dădaca trase aer în piept. Ai grijă, stai cu mătura pe aproape.

Dădaca deschise brusc ușa dulapului. În afară de haine, în dulap nu se afla nimeni.

– Stimată domnișoară, în dulap nu se găsește nici-un cadavru. Toate urmele de sânge sunt șterse. La ce concluzie ajungem în situația asta?

– Înseamnă că femeia de serviciu, a făcut curățenie de dimineață.

Autonoe făcu o reverență.

– Păi acum suntem „de dimineață".

– Am vrut să spun, ieri de dimineață, alaltăieri, etc.

– Va să zică, legile probabilității nu corespund în această situație.

– Sunt greșite total. De altfel, nu știu dacă ai observat, dar în general, toate legile sunt greșite. Cu alte cuvinte, își fac de cap, și mai au tupeul să-și bată joc de toți muritorii.

– Știu unde este.

– Cum ai ghicit așa repede? Că d-ta nu bei niciodată Nova Brazilia și nici cafea Jacobs.

– Este sub pat. Așa că acum este rândul tău...

– Al meu... Uff! Cât urăsc eu clipele astea. Ieși papucul de sub pat...

– Ce papuc, vezi dragă, am impresia că încurci ancheta.

– Am vrut să spun, „ieși hoțule de sub pat". Mâinile sus!

– Autonoe...

– Da.

– Explică-mi și mie, cum poate cineva să iasă de sub un pat, cu mâinile ridicate?

– Asta este treaba lui, ce, eu l-am pus să se ascundă acolo?

În vreme ce femeile vorbeau, de sub pat apăru un cap ciufulit și o mână. Mâna flutura o frunză de viță.

– Ce-i asta Autonoe?

– Probabil a rămas de la femeia de serviciu când a făcut curat. Mă duc să o caut.

– Cum? Îți părăsești în clipa aceasta atât de importantă pentru țară, postul? Iar tu nu te mișca și nu te mai hlizi ca o babă știrbă la colaci, de parcă te gâdilă cineva la tălpi, dacă nu vrei să capeți un cucui.

Capul de sub pat, zise rânjind:

– Până la urmă ce fac: ies, sau rămân aici?

– Ieși! - zise Autonoe.

– Adineaori spuneați că mă omorâți. Prefer să intru la loc, dacă nu vă supărați.

– Să știți d-le că suntem cu totul împotrivă.

– Atunci ce-ați zice, dacă am să vă rog respectuos să așezați pușca ușurel la locul ei, să nu se descarce, Doamne ferește, cumva din greșeală.

– Poftim, acum poți să ieși fără teamă.

– Nu! - țipă dădaca.

– Hotărâți-vă odată. Aici este curent. Haaa... pciu!!!

– Noroc.

– Mulțumesc.

– Mai aveți puțintică răbdare, să lămurim situația.

Autonoe, o întrebă în șoaptă pe dădacă:

– De ce te-ai răzgândit dragă?

– Nu l-ai văzut?

– Numai capul și urechile. Dar să știi că mie îmi place. Arată ca nebunul acela de Mel Gibson. E drăguț.

– Dar ia întreabă-l, în afară de frunza aceea de viță, pe care mai mult ca sigur a furat-o de la bucătărie, așa că pe ziua de astăzi, adio sărmăluțe la prânz, mai are ceva pe el?

– Crezi că a dat lovitura și la mărar? D-le, ce ființă diabolică, ăsta și-a propus să înfometeze tot regatul... Ești sigură?

– E gol pușcă. Ca un prunc nou născut, și fără dinți în gură.

– Simt că mi se ridică glicemia și colesterolul. Vreau să văd și eu.

– Stai, nebuno!

Autonoe, foarte curioasă, se apropie de pat și se aplecă puțin, să privească pe sub faldurile cearșafului, care-l învăluiau pe necunoscut,ca o boneţică. Boneţica se strânse și mai tare în jurul capului, spre marea supărare a lui Autonoe.

– D-le, nu vă lipsește nimic?

– Tu crezi că este nebun să-și facă în fața ta inventarul? Nu se întreabă așa. Fii atentă la mine. D-le, ești gol?

– Sunt. N-am mâncat de două zile.

– Nu de mâncare te întrebam.

– N-am găsit nimic dedesubt ca să pun pe mine.

– Autonoe, aruncă-i o rochie.

– Prefer un pantalon și o cămașă.

– Când ai intrat dedesubt, n-aveai asemenea pretenții. Nu vrei stimabile să te și însurăm?

Necunoscutul, luă hainele aruncate de femei, se îmbrăcă așa cum putu, și ieși afară.

– Vă mulţumesc tare mult, sărut mâinile...

Omul se îndreptă hotărât spre uşă.

– Văd că vrei să ne părăseşti. Sper că nu eşti nerecunoscător din fire.

– N-aş vrea să abuzez de amabilitatea Dvs.

Autonoe, îşi bombă pieptul, făcu un pas înainte şi sări cu gura:

– Ba dimpotrivă d-le, abuzează cât îţi poftește inima.

– Ar trebui să-i amintim d-lui că ne este dator.

– Vă dau hainele înapoi.

– Nu mulţumesc, poţi să le păstrezi. Dar iartă-mi curiozitatea: cum ai ajuns aici?

– În urma unui naufragiu pe mare.

– Şi te-au aruncat valurile până în odaia regelui şi a reginei?

– Nu. M-a adus Nausicaa.

– Na belea. Şi eu care nu am crezut nici o clipă, că poate corupţia să ajungă atât de sus.

Autonoe alergă spre uşă, se opri, ascultă o clipă şi se întoarse cu o faţă speriată.

– Ne-am ars. Vine regele. Intră repede sub pat.

– Nu intru nici mort. Am alergie.

– Bine, zise dădaca. Tot nu este nimeni în dulap. Poftiți d-le... Eu am să rămân aici, iar tu Autonoe, pune mâna pe mătură...

În camera regală, intră regele.

– Aici sunteți?

Se întoarse către Autonoe care se opri și făcu o reverență.

– Domnișoară, mi-am uitat ochelarii în sala tronului. Fă bine te rog și mi-i adu.

– Maiestate...

Când Autonoe trecu pe lângă dădacă, aceasta îi șopti:

– Cheam-o pe regină, cât poți tu de repede.

Autonoe încuviință.

– Dar unde în sală, Măria Ta, pentru că sala tronului, este foarte mare?

– Nu știu - îi răspunse regele cu sinceritate. Caută-i pe unde știi (că oricum n-ai să-i găsești, fiindcă sunt în buzunarul meu), și vino cu ei cât mai târziu, că fără ei, nu pot să semnez decretele.

– Dacă nu-i găsesc, pot să vă aduc un stilou?

– Draga mea, nu am văzut niciodată un rege cu stilou la ochi. Poate vreunul miop. Ai plecat, fata mea?

Autonoe ieşi.

– Ce bine că a plecat - oftă uşurat Alcinou.

– Mie nu-mi pare bine de loc - zise dădaca înţepată.

– Ia spune draga mea...

– Da sire.

– Aş vrea să vin la tine, să beau o cafea.

– Vreţi să fiţi acuzat de bigamie?

– Din cauza cafelei, sau a ta. Păi eu, nu vreau să mă însor, fiindcă sunt deja însurat.

– Să înţeleg că veniţi şi cu soţia?

– Adică să o facem în trei? - zise regele uluit. Iată o propunere interesantă.. - ochii regelui strălucira - dar nu... Am să vin singur. În cel mai rău caz, cu cafeaua. Sunt sătul draga mea de femeia care toată ziua mă bate la cap, - parcă n-aş avea pentru asta pe ceilalţi supuşi ai mei - şi când îi cer T.V.A - ul, se face că nu aude bine, sau nu înţelege, de parcă i-aş vorbi într-o limbă străină.

– Nu vorbiţi de lup, fiindcă-l aud venind.

Dădaca începu să zâmbească cu gura până la urechi.

– Aoleu, Areta... Unde să...

– Sub pat, sire?

– Nu păcatele mele, că mă dor toate oasele.

– Atunci... în dulap?

Regele Alcinou intră în dulap, în timp ce dădaca își dădu o palmă peste frunte. În camera regală, intră regina Areta și Autonoe.

– Am venit. Dar ce-ai pățit dragă, de ești așa de tulburată?

– Așa este ea întotdeauna - zise Autonoe.

Regina își bătu mâinile.

– Ce bine fetelor că suntem și noi puțin singure. Pentru că nu avem un program special astăzi, ce-ați zice să scoatem hainele din dulap, și să ne uităm la ele?

Dădaca începu să-i facă semne disperate lui Autonoe.

– Dar ce-ai dragă? - o întrebă regina.

– Așa a făcut de dimineață - zise Autonoe. Cred că este răcită.

– Să-ți faci un ceai cu mușețel. Îți ia răceala cu mâna. Și cum vă spuneam. Am acolo câteva rochii superbe, lungi până la genunchi, cu

fermoar ascuns și șliț, iar sus, au un decolteu destul de generos. Sunt convinsă că o să vă facă plăcere să le vedeți. Ce ziceți de ideea mea?

– Cine v-a dat-o? Autonoe?

– N-am dat-o eu. Dar ideea este într-adevăr diabolică, am vrut să spun teribilă. Numai că nu putem să deschidem dulapul. S-a pierdut cheia.

– Nu vă faceți griji - le liniști regina - Întotdeauna am la mine cheia de rezervă.

Dădaca și Autonoe schimbară o privire grăbită.

– Maiestatea voastră.

– Poftim.

– Să știți că am angajat pe cineva să păzească lucrurile din dulap.

– Și unde se găsește acest om că nu-l văd.

Dădaca arătă cu degetul spre dulap. Autonoe, încuviință.

Areta se apropie de dulap și ciocăni în ușa de lemn.

– Domnule paznic, știm că ești acolo, te rugăm să ieși puțin afară.

Din dulapul care se deschise cam pe sfert ieși regele Alcinou.

– Alcinou? - întrebă mirată regina - ce faci tu dragă în dulap?

– Îți răspund imediat - zise regele scuturându-se de praf și strănutând zgomotos - Ce face regele în timpul liber?

– Nimic - răspunse regina.

– Ai perfectă dreptate. Nimic. Atunci ce mi-am zis eu? (și după asta ai să-ți dai seama ce ființă genială sunt). Ia să-mi iau și eu o jumătate de normă, să câștig un ban suplimentar, ca să pot merge cu întreaga familie în week-end.

– Minunat. Și te-ai angajat s-o păzești în timpul liber pe dădacă.

– Stai puțin. Nu te ambala. Eu ți-am explicat. Acum trebuie tu să-mi explici, body-guardul celălalt, pe cine păzește?

– Cum?

– Păi în dulap mai este cineva.

– Dumnezeule, Alcinou... Te-am luat din camera asta ca să nu te ispitească dădaca, iar tu te-ai închis în dulap cu un străin? Nu știam dragă, că ești atât de vicios. Plec la mama. Eu una, în casa asta nu mai rămân. Stricatule!

– Nu pleci nicăieri. Problema trebuie lămurită. Cu atât de mult cu cât observ că o astfel de invenție tehnică, mai poate avea și alte

întrebuinţări, nu numai pe aceea de a depozita în el hainele.

Regele se întoarse spre Autonoe:

– Tu du-te repede şi adu nişte apă, că situaţia se încinge.

Regele se întoarse spre regină:

– Doamnă, nu mă las influenţat de insinuările dumitale calomnioase. Vreau o explicaţie logică, care să stea în picioare. În sfârşit, poate să stea şi jos.

Uşa se deschise.

– Am adus şi apa. Să chem şi pompierii?

– Tu să taci. Aveţi cuvântul doamnă.

Areta se îndreptă hotărâtă spre dulap şi bătu în uşa masivă de lemn.

– D-le,sunteţi acolo?

– Îhî...

– Ce-a zis, ce-a zis? - întrebă curioasă Autonoe. De aici nu se aude prea bine.

– Nu vreţi să ieşiţi puţin ca să lămurim situaţia?

– Îhî.

– După vorbă, se cunoaşte că nu-i de pe la noi.

Necunoscutul ieși, dar când dădu cu ochii de dădacă și de Autonoe, se întoarse hotărât să intre în dulap.

– Ce s-a întâmplat?

Necunoscutul se întoarse iarăși și căzu în genunchi în fața reginei:

– Doamnă, salvați-mă. Femeile astea nu sunt sănătoase. M-au ținut sub pat, m-au băgat în dulap, și acum vor să mă înece.

– Dar eu domnule - răspunse cu demnitate regina - nu știu să înot.

– Atunci veți asista la o crimă îngrozitoare, care se va săvârși sub ochii Dvs. Cu martori.

– Are dreptate (încuviință regele). Dacă nu-l înecă de bună voie dădaca și Autonoe, îi tai eu capul.

– Să nu exagerăm dragă Alcinou, tu n-ai tăia nici măcar o găină.

Regina se întoarse spre necunoscut:

– Și zici că te-au ținut...

– Sub patul fiicei Dvs., Nausicaa.

– Vezi Alcinou, merită să-i acordăm circumstanțe atenuante. Și ce căutai sub patul ei? Alt loc mai bun nu ai găsit?

– Bravo nevastă. Acum dă-i și sugestii.

– Dacă știam că provoc atâtea discuții, mă ascundeam sub patul Dvs., zise necunoscutul uitându-se la regină.

– În nici un caz fiule, - zise regele repede - lasă că a fost bine cum a picat. La vârsta mea să mă ocup de un divorț... Pe câtă vreme o nuntă... sesizezi diferența.

– Fiică a măritului Rexenor.

– Hopa! - exclamă surprinsă Autonoe - ăsta vă știe toate neamurile.

– Vă rugăm faceți liniște. Să ascultăm declarația de presă - ceru dădaca.

– Voi să tăceți, - se încruntă regele - c-am văzut ce se întâmplă dacă vorbiți.

–... vă rog să mă trimiteți acasă.

– Dar ești acasă dragul meu. Convinge-te și tu singur: uite,asta este dușumeaua, iar ceilalți pe care îi sprijină dădaca și Autonoe, sunt pereții laterali.

– Cad la picioarele Dvs., mărită doamnă.

– Iarăși, - zise regele - ai mai căzut o dată. Vezi că strici dușumeaua.

– Măi Alcinou, - zise miloasă regina - vrea amărâtul să meargă acasă. Nu vezi, abia se mai ține pe picioare.

– Observi? A început doamna să te placă. Nenorocirile dumitale au impresionat-o în mod pozitiv.

– Iertați-l sire. Uitați-vă la el ce nefericit e. Parcă ar fi Jose Armando.

– V-am spus să nu vă mai uitați la televizor. Ăla vă perverteşte sufletele voastre nevinovate, vă bagă în minte tot felul de prostii şi vă manipulează în mod periculos. Şi nici măcar nu vă pune să semnați fişa de protecţia muncii. De ce credeți că astăzi sunteți numai manipulante şi nu prinţese sau regine? Televizorul dăunează grav sănătății. Atât de grav, încât reclama s-a întins şi la ţigări.

– Mie una au început să-mi dea lacrimile - zise dădaca trăgându-şi nasul.

Alcinou le privi sever.

– Vă rog să nu faceți apă pe jos. Autonoe, ia mopul. Dar ce credeți voi, că suntem la cursurile de inundaţie? N-am de gând să calc prin toate băltoacele pe care le faceți voi prin apartament. Mai ales că sufăr şi de reumatism.

– Şi pe urmă nu pot să înghit apa de mare, dar să mai calc prin ea. Îmi dă vertij. Dar dumneata, uite că m-a luat şi pe mine valul şi am uitat să te întreb: Cum te cheamă d-le şi de unde vii?

– Mă numesc d-l Sardinelis.

– Şalău, plătică, ştiuculiţă.. Şi de unde veniţi d-le Broscanelis?

– Sardinelis, dacă nu vă supăraţi. Sluga Dvs.!

Necunoscutul făcu o plecăciune adâncă.

– Ştiu, ştiu, din familia Marinatos. Dar ca viitor ginere, nu este recomandat de protocol să fii atât de protocolar. Ai grijă cu aplecatul ăsta. Dăunează mult la coloană, tot aşa cum tutunul dăunează grav plămânilor. Mi-a spus-o un doctor, care era fumător. Sursă sigură. Un unchi din partea mamei, care făcuse din gestul acesta o adevărată pasiune, ca să nu-i spun artă, a sfârşit prin a rămâne cocoşat. Ori cum ţi s-ar părea ca atunci când popa o să vrea să-ţi pună pirostriile, să vezi că le aşează unde nu trebuie?

– Şi mama are o căţeluşă atât de păroasă, că nu ştie unde este coada.

Autonoe zise aceste lucruri, aruncând o privire nevinovată în jur.

– Acum ştiu unde este mopul care a dispărut acum trei zile. Dădacă, am să te rog să i-l scazi din salariu.

– Nu e mopul.

– După ce-l cunoşti?

– Dacă-i bagi degetul în gură, mușcă.

– Și eu am un dog - zise dădaca.

– Și lui îi bagi degetul în gură? - întrebă curioasă regina. Nu este deloc igienic, dragă. Câinii ăștia, nu se spală de loc pe dinți după ce mănâncă. Nici măcar nu pun lăbuța la gură când râgâie.

– Aveți perfectă dreptate, câinele meu Argos, știți ce făcea?

– Tăcere! Aici se vorbește despre o nuntă, nu suntem la o ședință chinologică, sau hau-hau-ologică, ori cum naiba se mai cheamă. Ați înnebunit cu toții? Ăsta nu mai este regat, este un spital de nebuni. Te-am întrebat d-le Sturionis, de unde vii, iar d-ta ai început să dai din coadă, adică să te abați de la subiect ca o corabie de la rută. Fiți-ar cățelușa ta a dracului Autonoe, că numai tu și potaia ta sunteți de vină. Să-mi amintești Areto, ca data viitoare s-o trimit în exil.

– De unde vin?

Regele dădu din cap.

– Din insula Ogigia, de la zeița Calipso.

Se auzi o exclamație de admirație și de alte sentimente amestecate.

– Oh, nu! Asta mai lipsea. Măi Stavridică, măi crabul lui tata, măi scoică scufundată în

mâlurile oceanului planetar. Tu vrei cu tot dinadinsul să stricăm echilibrul demografic al insulei Feacilor? Nu mi-este de ajuns câţi au emigrat în Itaka, ca să se însoare cu văduva Penelopa, care acum dansează sirtakis cu vreo cincizeci de peţitori, pe averea lui bărbatu-său?

Necunoscutul se înecă şi începu să tuşească. Autonoe ridică găleata.

– Fără apă vă rog. Sunt sătul de ea până-n gât. Ba cred că şi peste urechi.

Pe sală se auziră nişte paşi, şi înăuntru, intră Nausicaa.

– Gata, misterul este pe cale de rezolvare...

Dădaca îşi frecă mâinile fericită.

– Broscuţa lui mămica, ce bine că ai venit - rosti cu duioşie regina.

– Tu să taci. Eu sunt proprietarul lacului. Ia spune fata mea. Unde l-ai întâlnit pe viitorul tău soţ?

– Pe malul mării.

Ochii albaştri ai fiicei regelui clipiră nevinovaţi.

– Vai ce romantic - interveni Autonoe pe care o mânca limba. A coborât dintr-un

Mercedes-Benz, îmbrăcat cu un costum Gucci, sau Giorgio Armani?

– După cum arată în clipa de față, eu aș zice că mai degrabă la Giorgio Sărmani. Ei?

– Cred că smoching-ul l-a uitat acasă pe umeraș.

– Asta este - dădaca dădu din cap. Frunza de viță, Autonoe. Trăiască viile autohtone.

– Auzi bărbate? Nenorocitul, mi-a stricat fata - regina își suflă zgomotos nasul în batistă. E adevărat d-le?

– Are toate șuruburile și piulițele la locul lor. Puteți să vă convingeți și singuri. Nu lipsește nici un căpățel de ață.

– Situația este gravă d-le, zise regina.

– Ba devine din ce în ce mai palpitantă - se vârâ în discuție Autonoe. Ca în „Lacrimi de iubire."

– Iar aveți de gând să plângeți?

Cele trei femei dădură simultan din cap.

– Va trebui să deschidem pe un forum al televiziunii noastre naționale, un topic pe această temă - se burzului Alcinou.

Regele se întoarse spre regină:

– Măi Areto, măi. Cum evoluează dragă lucrurile, odată cu timpul. Ce-ar fi zis taică-tău și

maică-ta, dacă aș fi venit să-ți cer mâna în pielea goală și numai în adidași?

– Ori toată, ori nimic.

– Mulțumesc pentru precizare. Va să zică așa... A apărut despuiat în fața ta copilă.

– Țineam o ramură cu frunze în mână.

– Auziți, ținea ceva în mână - interveni Autonoe care nu se putea abține să nu spună și ea ceva.

– Asta este și mai grav. Seamănă cu o declarație de dragoste la prima vedere.

– Dar n-o cere prea repede? - întrebă regina. Cu viteza care s-au desfășurat lucrurile, nu m-ar mira să apară pe ușă și câțiva nepoți sau nepoate.

– Și pe urmă ce-a mai făcut? Mă interesează, pentru a mă pune și eu la punct cu ultimele noutăți. Și așa zice maică-ta că de când m-am însurat, n-am mai pus mâna pe o carte.

– M-a cuprins cu mâinile de genunchi - zise Nausicaa.

– Șarpele! - exclamă Areta.

– Ce romantic!... (cine a scos această exclamație, trecem sub tăcere).

– Prin urmare, apare el, în costumul acela neortodox...

– Musulman? - întrebă dădaca.

– A lui Adam, fă, - interveni Autonoe care era mai bine documentată cu vestimentația începutului de mileniu.

– Tu pe ăsta de unde îl cunoști?... O ia pe genunchi...

– De genunchi, încercă d-l Sardinelis să mai îndrepte situația, care semăna cu o bancă cu puțin mai înainte de a da faliment.

– De aici, de la balconul palatului s-a văzut altfel. Ascultă-mă pe mine, care sunt doctor în probleme matrimoniale și patru ani am deținut rubrica inimilor străpunse, bătute sau strânse de gât, din cotidianul local Amoraşul. În concluzie, îți spun între patru ochi, care de fapt sunt mai mulți, că nunta, felicitările și darul, se vor organiza în cursul zilei de mâine, la biserica din colț. Să mergem Areto.

– Măria Ta, - strigă disperat d-l Sardinelis, văzând că toți vor să iasă, lăsându-l singur numai cu Nausicaa.

– Poftim.

Regele se opri o clipă din mers.

– Care este maximul de pedeapsă pentru bigamie?

– Două soacre.

Se spune că Ulise, a ajuns în cele din urmă, la casele lui din Itaka, unde s-a însurat pentru a doua oară cu Penelopa, ca să nu uite cumva femeia că este măritată.

Regele Alcinou, mai trăiește și el. A făcut burtă, a chelit puțin, și aleargă după dădacă, pe care nu reușește s-o prindă niciodată, pentru că nu-l mai țin puterile, și mai ales pentru că este păzit în permanență de scorpia de nevastă-sa, care îi cere note explicative pentru orice mișcare.

Nausicaa, și-a găsit și ea sufletul pereche, dar uneori nu știe nimeni de ce, atunci când privește spre mare, parcă îi vine puțin de tot să plângă.

Autonoe, și-a cumpărat calculator și s-a băgat pe un forum la o.t.v., aducându-i la disperare pe cei de acolo. Îi plac telenovelele și are un dulap plin cu batiste. Iar cheia o ține de gât, pentru orice eventualitate.

(Sfârșit)

Fidelitate

Cerșetorul își acoperise fața cu gluga aceea, de fapt o bucată de pânză de sac, o zdreanță veche, slinoasă și jerpelită, mirosind încă a fum. Se retrăsese între cele două coloane unde umbra cădea ca un frunziș des acoperindu-i ființa pe de-a-ntregul. Își înfipsese bărbia în piept iar ochii strălucitori, albaștri îi fură acoperiți de marginea glugii răpănoase. Nu se zăreau decât pometii obrajilor ca niște pete întunecate de culoare și mustățile cândva blonde acum înspicate. Erau amestecate cu barba sălbatică coborâtă pe piept ca la un patriarh. Mâinile lui solide ieșeau de sub haina aceea ponosită și își împletiseră degetele unele într-altele asemenea unui rămuriș uscat întrepătruns prin alipirea naturală a două coroane de arbuști învecinați. Pe zidurile înalte, între scuturile de luptă agățate pe pereți, făcliile fumegau azvârlind o lumină șovăitoare, tremurândă.

Nu trecu mult și cerșetorul tresări ciulindu-și urechile. Urechile lui sensibile la variațiile infime ale tăcerii, auziseră niște pași ușori, destul de mulți călcând furișați alunecând

pe coridorul învecinat străjuit de coloanele înalte, sobre de marmoră. Un miros dulce de parfum invadă subtil sala și, dintr-o dată, cerșetorul simți prezența stăpânei casei. Fără să o vadă, știu că ea se găsește la câțiva pași de el, cu mâinile împreunate nervos pe piept cu trupul cutremurat de spasmele unor mici emoții.

Chiar dacă nu o privi în nici un fel, cerșetorul știu cât este de frumoasă. Era așa cum trebuie să arate o femeie la 40 de ani matură și împlinită risipind în jurul ei parfumul acela ciudat, exotic, de-a dreptul înnebunitor. Tandrețea acelui miros îl îmbrățișa și-i provoca simțurile amorțite într-o comă a timpului, destul de profundă, din care crezuse că nu o să-și mai revină niciodată. Senzația deși ar fi trebuit să fie liniștitoare, îl provoca, stârnindu-i instinctele de vânător. Simți cum se ridică perii ușor pe ceafă și nările se dilatară de așteptare, respirând încordat. Îl durea pieptul de atâta tensiune reprimată. Stăpâna casei intrase în sală însoțită de femeile din iatac. Ea le făcu semn și doamnele se retraseră îndată fără să rostească un cuvânt, dispărând la fel de silențios așa cum apăruseră. Se auzi numai foșnetul rochiilor care se îndepărtau.

Stăpâna o opri numai pe bătrâna Evricleea lângă dânsa șoptindu-i ceva neînțeles.

Evricleea dispăru câteva clipe şi se întoarse cu un scaun înalt. Stăpâna se aşează cu măreţia rangului ei, aranjându-şi cochetă cutele rochiei albe. Privirile ei continuară în acest timp să îl urmărească nedumerite şi uşor uimite pe cerşetorul din faţa ei a cărei prezenţă o tulbura. La început nu îşi dădu seama. Treptat realiză că există o tensiune în aer, simţea o încordare în trup, respiraţia i se iuţise. La naiba. Necunoscutul acela tăcut din faţa ei avea ceva-nu ştia ce anume, dar simţea acest lucru prin toţi porii-care îi aparţineau numai ei.

– Evricleea! - şopti stăpâna - te rog să mai aduci un jeţ.

Evricleea făcu o plecăciune adâncă.

– Să pui o blană moale peste el şi am să te rog să-mi stai aproape.

Vocea îi sunase un pic nesigură. Pe toţi zeii. Deşi mai vorbise cu alţi oameni străini, ba chiar îşi înfruntase fără pic de teamă peţitorii, mai ales pe nerușinatul acela de Antinou fiul lui Eupite, în faţa acestui cerşetor se simţea vulnerabilă şi plină de sfială. Omul acesta avea ceva în gestica lui cât şi în liniştea cu care stătea aşteptând, care îl transforma într-o fiinţă autoritară, într-un stăpân. O roşeaţă uşoară, de furie reprimată sau de nemulţumire, împurpură obrajii palizi ai femeii. Evricleea se mişcă

asemenea unei umbre credincioase, plină de eficienţă. Aduse jeţul acela de lemn cu picioare de aramă care îi plăcea atât de mult stăpânului, puse deasupra aşa cum îi poruncise stăpâna o blană de berbecuţ să fie mai moale şederea pe scaun şi întorcându-se către cerşetor zise cu o voce domoală puţin tremurată:

– Domnule, vă rog să vă aşezaţi.

Omul se mişcă uşor. Se rupse din încremenirea sa relativă, ieşi din întunericul coloanelor şi se aşeză fără nici un pic de sfială pe jeţ cu o aroganţă care o stupefie pur şi simplu pe stăpâna casei. Evricleea se trase înapoi. Stăpâna îşi reprimă primul moment de furie şi spuse cu o voce liniştită:

– Ei bine domnule, te rog să îmi ierţi curiozitatea femeiască. Problema este însă următoarea:

Bărbatul meu - zise ea cu o voce tremurată, umilită puţin că trebuia să facă astfel de destăinuiri - a plecat la război.

Îşi frânse mâinile, se ridică de pe scaun şi începu să se mişte prin sală.

– Bărbatul meu - rosti ea cu o voce de gheaţă, râzând mânioasă - poate fi numit un om bărbatul tău, când te lasă singură cu un copil de

crescut și cu doi bătrâni dintre care unul avea să moară un an mai târziu?

– Războiul - zise cerșetorul.

– Al cui război? - întrebă stăpâna. Femeile nu vor război. Ele nu doresc decât dragoste și să-și crească copiii în pace. Ele visează să fie strânse în brațe de un bărbat și nu când deschid ochii să vadă alături gura deschisă a unui mormânt.

Bărbatul o ascultă cu atenție. În clipa aceea, din colțul unde stătuse neobservat, se ridică un ogar uriaș. Animalul se apropie de cerșetor, adulmecă aerul în jurul acestuia apoi se așeza jos la picioarele lui dând din coadă. Cu un gest neașteptat de încredere își puse capul pe genunchii omului. Cerșetorul îi mângâie capul, netezindu-i blana între urechi.

– Argos! - strigă Evricleea cu un glas reținut, ușor panicată - vino încoace pușlama!

Cerșetorul făcu un gest cu mâna.

– Lăsați doamnă - zise el cu o voce adâncă și moale.

– Să știți că niciodată nu a mai făcut așa ceva-rosti Evricleea rușinată - dar cred că îi este tare dor de stăpânul lui.

– Da, da, cred că se simte bine în preajma mea - încuviință cerșetorul cu aceeași voce în

care se ascundea o undă de tristeţe reţinută, o stare de neliniște sau de tulburare reprimată.

Imaginea câinelui aşezat cuminte la picioarele cerşetorului o împietri pe stăpâna casei. Simţi un fior fierbinte trecându-i prin inimă.

„Cu siguranţă, am înnebunit" - gândi ea – „Se întâmplă ceva şi mi-e frică".

Vocea aia a lui venea de undeva foarte de departe, urca zguduitor prin venele şi arterele fiinţei ei, pătrundea în inimă unde se transforma într-un val de căldură, aluneca apoi spre mintea ei tulburată producând mici scântei ca nişte flashuri. Scânteile se dilatau devenind la rândul lor imagini ale unor întâmplări vechi pe care le trăise cândva. Îl vedea aievea pe soţul ei, fiul lui Laerte, privind către Argos şi aruncând către el bucăţi de carne. Ogarul le prindea cu agilitate din zbor. Pe urmă se apropia cu paşi supli de stăpân aşezându-se aidoma la picioarele sale, ca să îşi pună capul pe genunchii săi, aşteptând să fie mângâiat, cu ochii închişi.

Femeia se simţi la un moment dat atât de frustrată încât îi veni să ţipe.

– Să continuăm-zise ea zăpăcită de emoţiile care o răvăşeau fără să-şi dea seama de ce.

– Soțul meu cel dibaci și drept, miracolul sufletului meu, a plecat la război...

– Ați mai spus asta doamnă - rosti cerșetorul cu blândețe.

Stăpâna casei se simți sfâșiată de vocea aceea caldă și atât de mângâietoare. Ar fi trebuit ca Zeus să nu înzestreze cerșetorii cu o voce așa de seducătoare. În afară de asta o enerva la culme trădarea lui Argos care se vându-se acelui bărbat străin pentru o mângâiere.

– Evricleea, ia-l pe Argos de aici - zise stăpâna cu o voce înghețată.

Evricleea strigă câinele, dar acesta își întoarse ostentativ capul în partea opusă și începu să-i lingă mâna străinului cu limba lui mare, umedă și mătăsoasă.

– Astâmpără-te Argos - îl certă cerșetorul.

Câinele îl privi în ochii care scânteiau pe sub glugă și dădu iar din coada lui groasă abandonându-și capul plin de mulțumire pe genunchii bărbatului. Închise ochii lăsându-se cutreierat de mâna aceea autoritară care îi trezea amintiri plăcute încă din copilărie. Mirosul străinului atât de cunoscut îl liniștea.

– Vorbeam de soțul meu.

– Sigur. Toate femeile măritate vorbesc despre soțul lor - zâmbi necunoscutul.

– Poate ați auzit de el pe undeva - continuă ea șovăitoare.

– De ce ar fi trebuit să aud? - se miră cerșetorul - Știți? Nevoile mele sunt - vă rog să mă iertați că spun asta, - ceva mai mizerabile. Neavând condiții să-mi asigur bucata de pâine, sunt nevoit să o cerșesc. Cei care o dețin, nu sunt însă întotdeauna atât de amabili încât să o împartă cu alții. Din acest motiv de ce aș fi atât de predispus să îmi aduc aminte despre lucruri și ființe care nu au legătură cu bucata de pâine ce trebuie să o câștig a doua zi?

– Poate pentru că bucata dumitale de pâine va fi câștigată mai lesne dacă ți-ai aminti unele amănunte, chiar dacă ele nu sunt interesante pentru domnia ta.

– Cum îl cheamă pe soț? - întreba el egal continuând să mângâie câinele somnoros.

Femeii îi veni să se repeadă la mâna lui să-l lovească peste ea sau să se agațe de ea ca să i-o oprească. Era ceva de-a dreptul indecent în gestul acela intim care nu era a lui și care substituia gesturile stăpânului de drept.

– Ulise - strigă ea prăbușindu-se pe scaun.

– Ulise? - se miră el. Aaaa... Despre acel Ulise vorbiți doamnă, despre Ulise cu calul?

– Ce cal? - întreba uimită femeia.

Cerşetorul era cu siguranţă un monstru. Puţin îi păsa lui de faptul că pe soţul ei îl chema Ulise, că ea nu ştia dacă acest soţ mai trăieşte sau nu. Continua să se joace bucuros cu urechile câinelui trăgându-l uşor de ele iar puşlamaua aia de javră bătrână dădea ca o nesimţită din coadă făcând nervii ei de femeie harcea parcea. Îi venea să-i strângă pe amândoi de gât şi să-i arunce afară din casele împărăteşti ale bărbatului ei.

– Da, da. Calul Troian - o lămuri omul. De fapt nu o lămuri ci făcu doar ca starea ei de nedumerire să se agraveze.

– Ştiţi, acest Ulise despre care ştiu eu, a pus nişte tâmplari pricepuţi să facă un cal uriaş de lemn pe care l-a lăsat în faţa cetăţii, în vreme ce toate corăbiile noastre s-au ascuns în spatele insulei Tenedos.

Dacă nu ar fi fost Ulise cu ideea aceea magistrală, cu siguranţă că războiul troian ar fi continuat şi acum.

– Eram precisă - nu se putu abţine Evricleea, căreia gura i-o luase pe dinainte. Mânca-l-ar mama de băiat că tare era el deştept... Vai, iertaţi-mă domnule...

– Fiţi liniştită stimată doamnă.

– Puteţi să mă tutuiţi dacă vreţi... Să îmi spuneţi pe nume direct... Evricleea mă cheamă.

– Bine Evricleea.

Cerşetorul făcu o mică pauză să îşi adune gândurile, apoi continuă:

– În calul acela de lemn, s-a ascuns Ulise şi încă vreo cincizeci de luptători greci. Când troienii s-au trezit de dimineaţă, nu le-a venit să îşi creadă ochilor. În faţa porţii scheiene apăruse din neant, ditamai calul de lemn. Tabăra grecilor dispăruse. Nu se mai vedeau corturi, nici o urmă de focuri aprinse, de atelaje sau de cai. Între cetate şi mare era o întindere goală şi numai vântul alerga printre urmele războiului pe câmpul dintre Simoeis şi Scamandru. Singurul semn străin în afară zidurilor cetăţii era calul de lemn, uriaş, bine geluit şi prins în cuie, un omagiu adus de către greci propriei lor înfrângeri şi mai ales zeului mării, Poseidon Hippios.

– Şi? - întrebă curioasă Evricleea.

– Am spus că troienii au ieşit afară dintre zidurile cetăţii Troia. Au înconjurat cu smerenie calul de lemn şi s-au pus la sfat. Deoarece firea omenească este întotdeauna instabilă, s-au împărţit în două categorii. O parte a susţinut că fiind vorba de un dar de la greci acest dar trebuie să fie ars în întregime. Dar ceilalţi, care nu se temeau de darurile grecilor, în frunte cu preoţii,

s-au împotrivit, neluând în seama prezicerile Cassandrei.

Fiind vorba de chipul zeului lor, mai ales că zidurile cetății au fost ridicate de zeul Apollon Lykios și de Poseidon Hippios, au hotărât că nu poate fi distrusă imaginea zeului prin ardere. Alegerea a fost din păcate greșită și mărturie pentru asta stă faptul că în noaptea aceea cetatea a fost arsă cu totul. Din cetatea Troia nu a rămas decât un morman de cenușă fumegândă care a ars mocnit mai bine de o săptămână pe malurile Helespontului.

„Până la urmă se dovedește ce cred femeile despre bărbați. Majoritatea lor, dacă nu chiar toți sunt niște porci. Dacă aș scrie despre acest subiect, aș putea da nenumărate exemple" se gândi femeia. Dar nu spuse nimic, păstrându-și cumpătul. Zise cu glas tare:

– Evricleea, adu te rog ligheanul cu apă.

Evricleea, ieșii apoi intră câteva clipe mai târziu, cu un frumos lighean înflorat. Aduse ligheanul cu apă și îl puse lângă picioarele bărbatului.

– Doamnă... rosti el cu o voce albă care devenise la fel de subțire ca un fir de iarbă.

– Nu am putea negocia, ca Dvs. să lăsați praful de pe picioarele mele în pace și eu am să

vă dau mâine, prima bucăţică de pâine pe care o capăt din cerşit?

– Nu te sfii dragule - îi răspunse cu demnitate femeia suflecându-şi mânecile. Eu te-am pus să vorbeşti de stăpânul nostru Ulise? Ai atins un subiect care îi place, dar ce zic eu, o emoţionează până la lacrimi pe stăpână. Aşa că n-am ce să îţi fac. Trebuie să rezişti cu eroism până la capăt.

Imediat, două braţe uscate dar foarte zdravene îl prinseră pe cerşetor de un picior şi până să zică omul cârc, îl aruncă în mijlocul valurilor din lighean. Cerşetorul rămase mut de uluire, după care avu timp să se cutremure o singură dată.

– Linişteşte-te, nu intra în panică - îi şopti dădaca, a cărei forţă redutabilă făcu şi celălalt picior să o ia pe o traiectorie asemănătoare.

Cerşetorul gemu. Evricleea, începu să ia apă în pumni şi să o ridice pe gleznele bărbatului. Părul de pe gleznele lui păroase se pleoşti sub mâinile curioase şi pline de experienţă de viaţă ale dădacei. Acu nu ar fi fost nici o problemă, dar păcătoasa năzuia din ce în ce mai sus ceea ce îl făcu pe cerşetor care era de altfel o fiinţă destul de pudică să roşească. Ba mai mult pentru păstrarea în siguranţă a

castității sale, fu nevoit să îi tragă și două palme peste mâinile acelea iscoditoare și curajoase.

– Mă gâdil, gâfâi bărbatul.

Și deodată, degetele femeii, întâlniră o porțiune ciudată, unde carnea fusese sfâșiată de un mistreț. Netezimea firească și fierbinte, fusese înlocuită de un șanț care se astupase cu timpul, dar nu atât de mult sau atât de profund încât Evricleea să nu simtă neregularitățile cicatricei care îi trecuseră prin mână de atâtea ori.

– Domnule, te rog nu te mai agita atâta pentru că până la urmă s-ar putea să sfârșești căzând în lighean - zise stăpâna.

– Doamnă, vă mărturisesc acum în clipa aceasta din urmă când coana Evricleea încearcă cu tot dinadinsul să mă înece, că nu știu să înot.

– Puteți să fiți sigur domnule, că vă înțeleg sentimentele. Nici eu nu știu. Dar sper ca până la urmă să supraviețuim. În clipa aceea, când Evricleea simți neregularitățile cicatricei și o recunoscu, scoase un țipăt ascuțit, făcu ochii mari și strigă:

– Argos!!!!

Se uită la câine, apoi își dădu ochii peste cap și se prăbuși la picioarele cerșetorului leșinată.

– I s-a făcut rău de mare - zise cerşetorul - Am spus eu că apa nu este sănătoasă.

Stăpâna se ridică uluită de pe scaun. Evricleea zăcea întinsă pe pardoseală ca un bolovan.

– Doamnă, vă rog să mă iertaţi. Dar cred că femeia asta nu a atins de multă vreme un bărbat. Am sentimentul că prea multă castitate în viaţă, strică în loc să facă bine.

– Domnule, iertaţi-mă, dar Dvs. ştiţi cum să o faceţi să-şi revină?

– Poftim?

– Să îi suflaţi în gură.

– În nici un caz. Nici să nu vă treacă prin cap. Nu pun gura pe baba asta, chiar dacă este zeiţa Afrodita. Dar dacă este să aleg, aş prefera pe oricine altcineva. N-aveţi o slujitoare mai tinerică? Lăsaţi. Mă duc să chem una dintre femeile din iatac.

– Vă rog.

Stăpâna ieşi. Cerşetorul îngenunche lângă Evricleea bătând-o uşor peste obraji. Dădaca oftă adânc deschise ochii mari, şi fu gata să leşine din nou când bărbatul se aplecă deasupra ei şi o sărută cu duioşie pe frunte. Cu o voce dulce şi mângâioasă îi spuse:

– Știu că ai înțeles. Dar te rog să nu vorbești cu nimeni despre asta. Nici chiar cu stăpâna ta. Măcar până mâine.

Evricleea întinse mâna osoasă și-l mângâie cu duioșie pe obraz. Din ochii ei mari și întunecați, lacrimile începură să curgă șiroaie.

Așa se face că în clipa când stăpâna se întoarse în sala unde se găsea cerșetorul, însoțită de una dintre cămărașe, fu cât pe ce să fie răsturnată de Evricleea care căra ligheanul cântând și sărind într-un picior. Ba în timp ce ieșea, mai trase si o chiuitură care o făcu să cadă în nas pe straja de la una dintre camere,care tocmai adormise.

Când stăpâna reveni în sală, el făcu semn slujnicei să iasă. Apoi o rugă pe stăpâna casei cu vocea lui autoritară și în același timp smerită să se așeze pe jilțul ei împărătesc. Continuă să-l mângâie pe Argos, iar din ochii bătrâni ai acestuia curseră două lacrimi de fericire.

Cu vocea lui domoală și caldă, bătrânul cerșetor începu să îi povestească. La început, povestea lui șurui ca un izvor. Pe măsură ce începu să vorbească, cuvintele se închegau între ele, dădeau naștere unor adevărate tapiserii de viață în care trăiau și mureau eroii de la Troia de o parte și de alta. Apăreau în vorbele lui, flăcări și apa, mări neliniștite și tulburate ca sufletul

omenesc. Îi povesti despre femeile exotice unele dintre ele regine ale unor imperii care se ridicau și se surpau în negura timpurilor. Doamne excepționale, apărând ca lumina unui fulger ca să dispară apoi în neant. I-a spus despre Elena, frumoasa soție a lui Menelau, de nerușinarea lui Paris care l-a împins în mod necugetat către un sacrilegiu. I-a povestit despre prețul acestuia, despre dragoste și moarte, a făcut-o să plângă și să râdă.

Cu vorbe dulci ca mierea, i-a mărturisit, înduioșând-o, de dragostea lui Ulise pentru ea, de dorul care îl secătuia pe erou, de visul repetat a fiului lui Laerte, să se întoarcă acasă să o strângă în brațe pe unica femeie a vieții sale și să nu-i mai dea drumul. S-a uitat în ochii, în sufletul ei și i-a spus tot ce poate spune un bărbat unei femei pe care o iubește. Poveștile lui se brodau în jurul neliniștilor vieții. Vocea lui adâncă, serioasă, ușor melancolică, a destrămat toate temerile femeii, a făcut-o să își deschidă sufletul ca o carte.

Totuși, femeia din carnea ei aromată, n-a putut să nu menționeze micile infidelități ale soțului. Calipso, Circe, Nausicaa, aceste femei vârâseră în sufletul ei câte un pumnal veninos, ale căror dureri le simțea și în clipele acelea. Și de-odată ea a înțeles. Povestindu-i, de fapt el își

cerea iertare. Stătea acolo pe scaun, de parcă ar fi stat în genunchi și se spovedea ei, cu trupul cutremurat uneori de plâns și de iubire.

Când ea a pomenit de acele doamne pe care în generozitatea lui le păstrase ca pe niște umbre trecătoare, el s-a oprit, a privit-o lung, - și-a dat seama după tăcerea lui că o privește, - era o patimă nerostită și o tristețe în privirile lui, că prințesa se cutremură.

– Reproșurile sunt un drept comun și ele trebuiesc puse pe masa judecății, nu pentru a fi împărțite, ci pentru a lăsa sentimentele să înflorească în pace. Reproșurile există și de o parte și de alta. Omul trebuie să aibă tăria să treacă peste ele, altminteri acestea au să-i otrăvească toată viața. În clipa aceasta, ele reflectă propria noastră nesiguranță, propria teamă, pentru că nu știi niciodată cine bate la ușă, sau pe cine inviți la cină, chiar dacă ceasul se întâmplă și se oprește, iar inima îți spune ceea ce rațiunea refuză să creadă. Poate că și Ulise ar fi îndreptățit să spună ceva, fără să revendice în mod firesc ceva, dând contur nesiguranței de care este cuprins, de teamă că întorcându-se acasă, a sosit poate prea târziu.

– Să-mi reproșeze mie? - exclamă stăpâna uluită și furioasă cu obrajii dogorind de indignare.

Ar fi fost normal și scuzabil, pentru această afirmație semănând cu o blasfemie, să îl strângă pe cerșetor de gât, să-l împiedice să mai scoată acele sunete melodioase care o zăpăceau cu totul, făcând frustrările ei să țipe neputincioase. Își izbi palmele una de cealaltă.

Mai avea un pic și izbucnea în plâns.

Capul câinelui se întoarse spre ea și o privi cu reproș. Ea își stăpâni furia, și întrebă cu o voce dulce și otrăvită, în care mocneau flăcările iadului.

– Și ce calomnie este pusă pe seama mea?

– Este ciudat modul de a-l plânge pe bărbatul tău, când în jur, sunt atâția pețitori care abia așteaptă un singur da, ca să se suie în pat.

Femeia începu să radă chiar dacă avea lacrimi în ochi. Omul acela era gelos. Își trăda în felul acela copilăresțe, furtunoasele sentimente de dragoste care îi răscoleau ființa.

– Chiar mă întreb, - zise el un pic bosumflat - cum au putut încape toți nebunii ăștia pe patul lui Ulise. Nu s-a desfăcut patul din încheieturi?

– Ticălos mizerabil ce ești - se auzi ea uluită spunând, după ce mai înainte își șterse lacrimile. Dacă tot porți atâta grijă patului meu, haide, ajută-mă să îl aducem încoace.

– Doamne Penelopo, dar știu că minți cu atâta talent că sunt de-a dreptul bulversat. Cum să aducem patul când el este făcut din trunchiul unui măslin, ale cărui rădăcini sunt dedesubt.

Ulise nu mai putu să adauge nimic, pentru că femeia se repezi la el, îi smulse gluga aceea nesuferită de pe cap îl îmbrățișă cu patimă, și amândoi se prăbușiră pe pardoseală, sălbatic, încolăciți că doi șerpi.

– Tu îți dai seama cât de nemernic poți fii? Aștept clipă asta de 20 de ani. Mi-e sete de tine.

– Eu te doresc de o veșnicie, gemu el, continuând să o sărute lacom, să o strângă în brațe, să se hârjonească cu ea, de parcă ar fi venit în clipa aceea sfârșitul lumii.

Evricleea care își vârâse capul în sală, își plesni mâinile una de alta. Se pare că acest gest era un adevărat obicei practicat de mai toate femeile din Itaka pentru a-și exprima emoțiile lor.

– Vai, a leșinat stăpâna - zise ea, întrebându-se ce făceau cei doi jos, iar Penelopa-i sublinie părerile, chicotind ca un iepuraș. În celălalt capăt al sălii, Argos tolănit, își lingea liniștit blana.

Ulise își desprinse buzele de gura dulce a femei și rosti cu o voce îngroșată:

– Lasă dragă, de aici încolo am să mă ocup eu de stăpână să-și revină.

Și cum Penelopa îi trase un ghiont între coaste, adaugă plin de sine:

– Toată viața.

(Sfârșit)

Cum au apărut elefanții

Era odată un copil foarte rău. Făcea numai prostii că nu le mai știa numărul. Toată ziua vorbea fonfăit și își vâra degetele în nas. Când se plictisea să facă acest lucru se trăgea de el, deși acesta nu-i făcea nimic și stătea cuminte acolo sus între cei doi obrăjori ai lui. Tatăl sau îl trăgea de urechi ca să se corecteze, dar singurul efect pe care l-a obținut a fost că urechile deveniseră atât de mari încât se putea apăra fără mâini de muște. Tot trăgându-se de nas, acesta începuse și el să se lungească. După o vreme nasul devenise mai lung decât nasul lui Pinochio și îi atingea genunchii. Dumnezeu s-a supărat foarte tare pe băiețel. El îl făcuse perfect pe om și copilul acesta se străduia din răsputeri să îi strice creația. Într-un moment de mânie - mai târziu i-a părut foarte rău - Dumnezeu a spus:

– Să rămâi așa cum ai dorit tu, cu nasul lung și din clipa aceasta să te numești elefant.

Și așa s-a întâmplat. Băiatul s-a acoperit cu o piele groasă ca de purcel, urechile i-au rămas așa de mari cum îl trăgea taică-său de ele și nasul s-a transformat în trompă. Ca să nu se mai tragă de nas în continuare, picioarele și mâinile au devenit foarte groase și degetele s-au scurtat într-atât că nu mai putea să le folosească să le bage în trompă sau să se tragă de ea. Nu mai putea să se folosească de membrele lui decât pentru mers. De atunci au apărut pe lume elefanții.

Poveste cu Ivan

A fost odată ca niciodată. A fost un băiat care avea oi și părinți. Părinții stăteau acasă că erau mai bătrâni, băiatul se ducea cu oile pe câmp, pe lângă niște dealuri. Tot acolo erau niște stânci răzlețe, un copac umbros și niște tufe verzi care coborau până la marginea unui lac plin cu stufăriș. Când venea cu oile, băiatul se oprea sub copac și cânta din fluier. Oile păsteau cuminți în jurul lui și nu ziceau nimica. Doar mai mișcau când și când din cozile lor groase, să alunge câte o muscă obraznică. Într-o zi, stând sub copacul acela, băiatul, care se numea Ivan, adormi. În somn visă că venise la el o zână și îl sărută pe gură. Se scula băiatul amețit de visul acela care îl avusese. Alții dacă ar visa astfel de vise interzise de la o anumită vârstă, ar cădea jos din pat. Când deschise ochii Ivan, înlemni. Pe malul lacului, trei zâne se dezbrăcau și își lăsaseră aripile în stufăriș. Acu' să vezi doar o zână dezbrăcată ți se fac ochii cât cepele. Dar trei? Crescuseră ochii lui Ivan cât două

farfurioare. Mai aveau puțin și ieșeau cu totul de la locul lor. Acum privind el la așa frumuseți, ce-i trece prin gând? Ia să se ascundă și tiptil, tiptil, să se îndrepte pe malul lacului și să le fure la toate trei aripile și rochițele să le ducă la taică-său și la maică-sa acasă. Nu știa ce ar fi putut să facă cu trei zâne, dar păcătoasele acelea erau așa de frumoase, luminau așa de frumos, că puteau să țină loc noaptea de opaiț. Se duce flăcăul și le fură rochițele și aripile apoi o rupe la fugă spre casă. Fetele au văzut ce-a făcut Ivan și s-au luat după el. Acu', ele fiind mai goluțe, alergau mai repede. El se mai încurca în poalele rochițelor, ba chiar o pereche de aripi se răsucise între picioarele sale și mai târziu îi acoperiră ochii. Iar din urmă, veneau fetele strigând la Ivan:

– Ivane, Ivane
Meștere ciobane
Dă rochiile-ncoace
Lasă-ne în pace.
Cu noi ce-ai avut
Rău nu ți-am făcut.

Da' Ivan să își potolească fuga, nicidecum. Cum alerga Ivan, numai ce aude pe o zânișoară strigând după el:

– Ivane, ești obsedat. Orice om cu mintea întreagă și-ar fi ales doar una dintre noi, dar nu... Tu ești mai al dracului, iartă-mă Doamne și ne vrei pe toate trei.

Atunci se opri Ivan se întoarse și spuse:

– Nu este adevărat. Mie îmi place de zâna cea mică. Dar dacă s-a ivit o astfel de oportunitate, de ce să nu o exploatez până la capăt? Căci nu se știe niciodată. Una este alegerea pe care o faci și alta îți este scrisă.

Atunci zâna cea mare, care ajunsese lângă el între timp, îi trase o palmă și îi smulse rochița ei cu pene albe și o pereche de aripi, apoi se făcu nevăzută. A două zânișoară ce se apropiase și ea de Ivan, îi șterse și ea o palmă, smulse rochița cea brodată cu maci și o altă pereche de aripi și se înălță în aer în cântecul ciocârliei. Când își dădu seama ce are să pățească și cu a treia, băiatul se întoarse și o rupse la fugă de-i săreau călcâiele până la umăr.

Degeaba se rugă zână cea mititea să-i dea rochița măcar, pentru că nu putea să între așa goală goluță în satul flăcăului.

– Nem problem, - îi răspunse Ivanușca fugind de-i scăpărau în continuare călcâiele - stăm la marginea satului așa că nu o să te vadă nimeni.

– Da, Ivanușca, dar ce o să zică mama și tatăl tău când m-or vedea astfel? Ce-o să creadă despre noi?

– Lasă să creadă ce vor ei, le explic eu după aceea.

Și flăcăul nu conteni să fugă până când nu ajunse acasă și imediat după el intră și zâna cea mică, despuiată toată. Acum taică-său, care nu mai trăise o așa întâmplare își puse mâna la ochi, dar cum avea degetele mai noduroase, putea privi printre ele așa cum poți privi prin lații de la gard. Noroc cu mama lui Ivan care fiind o femeie de treabă și cuminte îi azvârli un capot și o invită să stea jos pe un scaun la masă din bucătărie.

– Ei? Întrebă taică-său lui Ivan, privind întrebător către cei doi.

– Eu zic să nu ne grăbim. Să-i lăsăm să se mai cunoască.

– S-au cunoscut deja - zise bărbatul.

– Nu-i adevărat - răspunse zâna. Eu făceam baie. Băiatul dv., cu regret o spun dar s-a dovedit un mare obraznic și m-a luat de pe malul apei așa cum m-a găsit. Asta este educația pe care a primit-o acasă timp de șapte ani. Să vă fie...

– Mamă, eu de zână nu mă despart. O vreau de nevastă.

– Sigur, drăguț din partea ta. Dar cred că lucrurile stăteau mai bine dacă ai fi cerut-o de la părinții ei.

– Păi nu erau părinții pe-acolo în afară de surorile ei...

– Vai! - exclamă mama lui Ivan - Mi-au stricat băiatul.

Până la urmă se mărită zâna cea mică cu Ivanușca. Dar ea tot ofta, ba se scula noaptea cu ochii în lacrimi și cu gândul acasă. Ziua îi spunea mamei lui Ivan că pijamalele sunt prea mici iar rochia pe care i-o făcuse o strângea prea tare de mijloc. Lucrul acesta nu se întâmplă numai în țara zânelor. Mama lui Ivan o chemă exasperată pe zână în camera ei, trase lada de sub pat spunându-i:

– Draga mea, când dragoste nu este, nimic nu e. Uite rochița și aripile tale. Ia-le și fă ce dorești cu ele. Dar să știi că prostul acesta de Ivan o să sufere după tine, pentru că nefericitul te iubește. Poate că ai să faci altă alegere, dacă așa îți este scris, dar nu vei fi niciodată fericită.

Fata s-a uitat la rochița ei, la aripile întinse de soacră-sa, oftă adânc, dar le luă și câteva clipe mai târziu era deja în cuibul berzei din plopul aflat în fața porții. Îl aștepta pe Ivan să vină cu oile de la păscut. Ajunge Ivan acasă și

băgă oile în târg. Dar nevasta de colo din vârful pomului îl strigă:

– Ivane!!!

Se uită Ivan în dreapta şi nu vede pe nimeni. Se uită în stânga, tot aşa. Numai ce-i vine şi se uită aşa în sus şi o vede pe nevastă-sa în vârful pomului.

– Dă-te fă jos din plop că eşti femeie măritată.

Dar ea de colo:

– Ivane, dacă ţi-e dor de mine, să mă cauţi acolo unde câinii nu latră şi cocoşii nu cântă.

Şi muierea lui, în ciuda rugăminţilor băiatului întinse aripile de-o parte şi de alta a trupului şi zbură către răsărit sau apus, nu se văzu prea bine, fiindcă bătea prea puternic soarele iar frunzele plopului făcură să cadă peste lucrurile de jos, lumina lor tremurată. Şi uite-aşa cât ai zice peşte, se duse. Plânse băiatul ce plânse, dar aşa, închis în casă să nu-l vadă maică-sa şi taică-său, că era om şi el în toată firea şi bărbaţii nu plâng niciodată.

Acu', îşi dădu seama Ivan că nu are ce face. Femeia lui s-a dus în altă parte... Găsea proasta pe careva şi se mărita acolo. Mai citise el de întâmplări de astea prin Naţionalul, văzuse la

televizor, femei ce se duseseră la muncă în Italia și se măritaseră acolo, iar proștilor de bărbați le trimiseseră copia actului de divorț, lăsându-i cu o grămadă de copiii, să se descurce cum or putea. Ivan se îmbărbătă singur și hotărî să plece în căutarea nevestei sale. Se îmbrăcă curat, îi ceru o turtă maică-si și luându-și ziua bună de la părinți plecă el în lume, unde-l împinse Dumnezeu. A mers el astfel o săptămână, dar nimeni nu a auzit de muierea lui. Este drept că oamenii pe care îi întâlnea, îi povesteau fel și fel de lucruri. Undeva, o muiere ticăloasă făcuse împreună cu amantul ei un copil, îl vârâse după aceea într-o pungă de plastic și îl lăsase pe scara unui bloc. În altă parte, un bărbat își iubea așa de tare nevasta încât o bătea în fiecare zi câte o jumătate de oră după ceas.. Lumea devenise rea și spurcată iar sărăcia, făcuse din bărbați niște ticăloși iar din femei niște stricate. Se umpluse lumea de păcate de toate felurile, iar bisericile erau pline de toți păcătoșii care veneau să se roage. Dar cum ieșeau de la părintele, se apucau să facă păcate cu o râvnă și mai amarnică. Ceilalți care nu puteau să intre din cauza aglomerației, se descurcau și ei săracii cum puteau.

După două săptămâni de rătăcire pe niște drumuri forestiere, prin păduri întunecoase,

numai ce dădu într-o poieniță de trei zgripțori care stăteau în jurul unui foc și se certau între ei. Ivan se apropie, calul fornăi, zgripțorii tăcură și doar se uitară la cal și călăreț pe sub sprâncene.

– Bună ziua oameni buni - zise Ivan.

Zgripțorii începură să râdă.

– Bre dar matale ești orb, de nu vezi că facem parte din familia aceea mare a zgripțorilor?

– Ba văd. Dar de ce vă certați așa de aprins? - întrebă băiatul cu mirare.

– Eh... oftă una dintre arătările acelea. Tatăl nostru a murit.

După ce zise acest lucru, zgripțorii începură să se închine.

– Acum, înainte de a da ortul popii, ne-a chemat în jurul patului său și ne-a spus:

– Copiii mei. Eu am să mor acum. Înainte de asta, vreau să vă dau trei lucruri să le împărțiți între voi potrivit firii pe care o aveți.

Din păcate n-au mai rămas decât trei obiecte suficient de jerpelite încât nu le mai vrea nimeni.

– Deci trei obiecte - zise Ivan indiferent.

– O pereche de opinci, nu se mai cunoaște ce sunt de atâta folosință.

– O pălărie fără fund - continuă al doilea.

– Iar cel de-al treilea obiect este un ciomag.

– Minunate daruri - zise Ivan vrând să dea pinteni calului să plece.

– N-ai vrea să le împărți între noi trei?

– Păi ia fiecare câte un obiect și gata.

– Nu frate-meu. Nu se poate. Obiectele acestea sunt fermecate. Opincile sunt capabile să te poarte unde dorești, mai repede decât un Porche sau un Rolce-Royce. Căciula te face invizibil. Iar dacă dai cu toiegelul în pământ, poți descoperi comori și surse de apă, pe care nici un inginer nu le poate vedea. Se spune că toiagul a fost cândva a lui Moise, și cu el a scos apă din stânca Horebului. Pe urmă, a ajuns la Muc cel Mic. Lumea zicea că biata ființă ar fi reușit să găsească cu acest toiegel, o comoară în grădina împăratului.

– Mai să fie - se miră Ivanușca. Atunci uite ce vă propun. Lăsați obiectele aici sub paltinul acesta. Vedeți colo în zare trei munți? Fiecare dintre voi va merge către un munte și când am să vă fac semn, veți veni val vârtej înapoi. Cine ajunge primul, ia toiegelul. Cine ajunge al doilea, ia adidașii, iar cine ajunge ultimul ia pălăria fermecată. Sunteți de acord?

– Suntem.

Şi cei trei o rupseră la fugă în direcţia munţilor acelora ce abia se vedeau în depărtare

Şi se tot duseră şi se duseră, dar înapoi nu se mai întoarseră. Îl lăsară pe Ivănel singur în mijlocul pădurii cu trei zdrenţe inutile. Perechea aia de pantofi rupţi, o pălărie fără fund şi toiegelul. Ivanuşca nu putea să le arunce fiindcă nu ştia dacă din tufe nu este urmărit de agenţii de la mediu care l-ar fi amendat pe loc. Situaţiile de genul acesta sunt foarte curioase.

Se gândea foarte serios să le arunce. Pe urmă se gândi să testeze zdrenţele acelea fiindcă nu se ştie niciodată. Îşi puse pălăria pe cap, vârî picioarele în opinci ca într-o pereche de papuci şi bătu simbolic cu bâta în pământ. De-odată se înnegură în jurul flăcăului şi se auzi şuieratul unui vânt sălbatic care îl înconjură din toate părţile. Mai apucă să se gândească la zâna ce-a mică fiindcă îi era dor de ea şi chiar se trezi acolo. Un copilaş se juca cu două mere de aur. Zâna, arăta un pic mai matură acum şi avea o şuviţă de păr alb în frunte care îi stătea bine.

– Gata cu joaca. Mergem la masă...

Atunci îşi dădu seama Ivan câtă foame avea în el şi se duse tiptil după soţia sa. Zâna se aşează la masă, în stânga stătea copilul şi de-o

parte şi de altă surorile mai mari ale zânei, cărora nu apucase să le fure nimeni rochiţele şi aripioarele. Fu adusă ciorba cu perişoare şi servită în farfurii de porţelan, restul tacâmurilor fiind din argint. După ce fură serviţi cu toţii, Ivan luă castronul şi îl goli din câteva sorbituri îndrăzneţe. Când întinse mâna zâna cea mare să îşi pună o porţie, rămase încremenită de la cot în jos, cu polonic cu tot:

– Hopa, pe aici a umblat cineva.

Dar copilaşul de colo, întinzând mânuţele spre castron rosti cu o voce inocentă:

– Ta-ta.

Să cadă zână cea mică de pe scaun şi alta nu. Noroc că în spatele copilului şi al ei se afla Ivanuşca şi acesta ţinu scaunul drept să nu se ducă de-a dura.

– Vorbeşti? - întreba maică-să privind spre copil cu ochii ei mari şi frumoşi.

Copilul se mai uită la maică-să şi întinzându-şi braţele grăsuţe către ea, rosti pentru a doua oară:

– Ta-ta.

– Dragă mea - zise sora cea mare - sunt surprinsă ce educaţie poţi să dai copilului acesta. În loc să îl înveţi cuvântul mama, care este cel mai sfânt, drept pentru care bărbaţii ne-au

dedicat şi ziua de 8 Martie, tu îl înveţi numele duşmanului cu care ai stat în pat. Şi ceea ce este mai uimitor, este că te simţi extrem de bine, deşi în ultima telegramă, verişoara noastră Cici, spunea că bărbaţii indiferent de sex şi de înfăţişare, sunt cu toţii nişte porci. Ce s-ar face nelegiuiţii aceştia fără noi?

În sfârşit, ca să nu se mai certe femeile între ele, Ivan îşi ridică uşurel pălăria. Din neant apăru nasul lui Ivan. Copilul râse, zise Ta-ta, ta-ta şi îl apucă de vârful nasului. Ivan îl prinse în braţe şi îl ridică în sus. Pălăria îi căzu pe spate şi zâna mică îl văzu pe soţul ei în toată splendoarea lui.

– Nu ştiu dragă ce ai văzut la el - zise sora cea mare iar cea mijlocie făcu şi ea: Aham...

– N-a omorât în viaţa lui un zmeu, un balaur cu şapte capete, nici măcar nu l-a fotografiat pe Yety sau Pădurea Baciu. Am spus eu că bărbaţii ăştia sunt aşa de nătăfleţi... De aia nu am să mă mărit niciodată - continuă să vorbească zâna cea mare fără să îndrăznească s-o oprească nimeni.

Celei mijlocii îi plăceau poeziile şi de câte ori avea timp, scria citate pe un site de literatură.

– Măcar să fi văzut şi eu ceva postat de el, aşa, ceva mai umoristic, să am şi eu de ce râde.

Dar bietul bărbatul tău, lemn. Chiar o fi bun de ceva?

– N-ai vrea să știi - răspunse zână cea mică, luându-l pe Ivanușca de mână, ducându-se împreună cu el și cu copilul în casă.

– Va trebui să extindem curtea - oftă Zâna cea Mare. Nepoții ăștia care au să vină, seamănă cu Invaders... De altfel am spus întotdeauna și îmi mențin opinia, că Ivan bărbatul surorii noastre mai mici, parcă este un extraterestru. N-ai văzut ce ochi mici are?

(Sfârșit)

Basmul cu lupul năzdravan și restul lumii

A fost odată ca niciodată. A fost odată un împărat și o împărăteasa, care aveau trei copii. S-ar putea să fi avut mai mulți, dar numai aceștia trei erau menționați în letopisețe. Pe unul îl chema Viorel, pe al doilea Pardaillan (fiindcă citise împărăteasa o carte cu acesta și i-a plăcut așa de mult încât nu a mai vrut să-și numească altfel pruncul) iar pe cel de-al treilea, Suzuki. Împăratul nostru, avea în imediata vecinătate a zidurilor palatului o grădină foarte frumoasă. Era atât de bine îngrijită, încât mărul din mijlocul grădinii se hotărî drept mulțumire să-i dăruiască împăratului mere de aur. Nimeni nu știa însă acest lucru deoarece în clipa când merele începeau să se pârguiască, venea cineva și le fura. Mare era ciuda împăratului. Puse slugi să

păzească mărul, dar acestea fugeau din timpul programului și se ascundeau prin boscheți cu cine știe ce Ileană Cosânzeană, fiindcă așa este firea omenească păcătoasă. Pe nimeni nu-l interesează bunăstarea altuia, punând mai presus de toate fericirea sa personală. S-a recurs la luptători care cunoșteau artele marțiale. Dar hoții nu aveau timp să se bată academie. Ei știau să fure și își îndeplineau cu sârguință îndeletnicirile uneori chiar exagerând puțin. Se gândi împăratul să mute mărul în odăile personale. Dar primul ministru îi spuse că nu este bine.

– Măria Ta, firea omenească este schimbătoare. Dacă hoțul, care vine să fure mere, o vede pe împărăteasa și se hotărăște în ultimul moment să nu mai fure mere și să plece cu împărăteasa? S-a mai întâmplat acest lucru la vecinii noștri, în sfârșit, a fost o istorie destul de încâlcită care s-a terminat cu „războiul așternuturilor" (nume sub care a ajuns să fie cunoscut în istorie). Fiecare împărat își arată de atunci degetul mijlociu în conferințele de presă, iar serviciile secrete afirmă că cea mai câștigată în această întâmplare nefericită a fost împărăteasa, care a născut de două ori gemeni sextupli.

Așa că mărul a rămas tot la locul lui iar hoțul și-a văzut de treabă nestingherit spre marea scârbă a împăratului care nu mai știa ce să mai facă. Această a durat până într-o zi când la împărat s-a prezentat în audiență fiul său cel mare.

– Ia spune Viorele ce vânt te mână să ceri audiență.

– Măria Ta, împăratule. Deoarece eu sunt fiul tău cel mai mare, iar când ai să îmbătrânești sau dacă ai să mori de moarte bună, ajutat numai de Dumnezeu, împărăția o să-mi revină mie, m-am hotărât să păzesc eu mărul. Este o piatră de încercare. Vreau să-ți dovedesc că sunt capabil să rezolv toate situațiile de criză, așa că încerc să mă implic mai activ în problemele de stat (în problemele de plimbare nu a precizat cât de mult sau de puțin se implică).

I s-a lungit fața împăratului când a auzit această declarație care izvora dintr-o inimă sinceră și curată, mai ales că inima aparținea fără nici un fel de tăgadă fiului său cel mare, Viorel. Desigur, împăratul fu de acord imediat și semnă un decret în care arată că Viorel, are voie să stea noaptea să păzească mărul împărătesc și drept mulțumire, dacă paza sa va fi încununată de succes, va primi împărăția moștenire și el va fi făcut împărat sub numele de Viorel Întâiul,

deoarece alți Viorei nu mai existau în pagina genealogică, celelalte nume nefiind luate în considerare.

Dar socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg, chiar dacă paza trebuia efectuată doar în grădina palatului.

Rămase noaptea Viorel să păzească mărul. Luna strălucea sus ca o margaretă, lumina ei tulbure proiecta umbra prințului printre aleile grădinii amestecându-le cu celelalte. Calul fornăia sub Viorel care băuse ness-cofe hotărât să nu pună geană de geană. Cum se făcu miezul nopții, liniștea deveni atât de adâncă încât Viorel auzi cum sforăie porcii în coteț, dorm soldații puși de pază visând că fac lucruri necurate cu mândrușele lor, de asemeni cum foșnesc cucuvelele foindu-se în plopul din stradă, iar paznicul de la ușa dormitorului împărătesc cum vorbește în somn. Peste aceste zgomote, se suprapuse mersul foarte discret al unei persoane neidentificate venind din capătul celălalt al grădinii.

– Hii Ducipal! - șopti Viorel Făt-Frumos și îndreptă calul spre locul cu pricina.

Luna ieșise dintr-un nor ca un ochi rotund de lumină și deși avea un cearcăn în jurul ei, apa clară care cădea din ea, lumina totul atât de frumos încât puteai să citești ziarul – „Inima

zdrobită a opoziției" - fără să mai aprinzi chibritul. Calul, sfătuit de Făt-Frumos, călca doar în vârful copitelor, ca o balerină. Ajunseră cal și călăreț la capătul celălalt al grădinii și se opriră. Pe lângă gard mergea ușurel, o mogâldeață.

– Ahaaaaa... - răcni fiul de împărat - te-am prins hoț de mere! Și ridicându-și sabia în aer, se năpusti asupra mogâldeței cu cal cu tot, gata să o calce în picioare.

Dar când ajunse lângă ea, calul fornăi năprasnic și se ridică pe picioarele din spate. În fața lor, ghemuit în iarbă se afla un arici. Numai ochii lui mici ca două mărgeluțe priveau speriați din spatele ochelarilor.

– Ce moași-ta cauți de umbli noaptea prin grădină ca turbatul, în vreme ce toate ființele, de la animale și până la lucruri dorm odihna binemeritată dată de la Dumnezeu?

– Nevastă-mea, - zise ariciul cu glasul încă tremurând de spaimă - a mâncat carne de porc astă seară la cină și a început să o doară ficatul. Mă duceam la farmacie să cumpăr niște colebil.

Făt-Frumos mormăi ceva care semăna cu o enumerare prescurtată a sfinților din calendar, dar își vâră cu o mișcare hotărâtă sabia în teacă.

– Altă dată, te sfătuiesc să mergi la farmacie la niște ore mai potrivite. Că uite-așa se poate întâmpla nenorocirea. Când nici nu te aștepți.

Apoi Viorel semnalizează stânga, intră în depășire regulamentar și se îndreptă pe alee către mărul pe care îl lăsase câteva clipe singur, fiindcă era destul de mare să nu se teamă de bau-bau. Dar pe măsură ce se apropia de mărul sfânt, fiul de împărat simți că începe să transpire abundent și adierea ce bătea molatec printre crengile celorlalți copaci ai livezii, îi îngheță apa pe spate.

Spuneam că de sus bătea luna cu razele ei indiferente scăldând totul într-o lumină ireală. Apropiindu-se de măr, fiul împăratului își dădu seama că se întâmplase ceva extrem de îngrijorător. Pomul se găsea acolo. Avea tulpină un sfert dată cu var să nu se mai urce furnicile pe ea. Avea același număr de crengi și crenguțe. Și frunzele au ieșit la inventar, cu o diferență de o frunză sau două. Dar merele nu mai erau nicăieri. Cineva le furase, profitând că Făt-Frumos se dusese să se bată cu ariciul. Ceea ce nu era corect din partea unui hoț de onoare care se respectă. Începu să plângă fiul de împărat. Îi curgeau lacrimile șiroaie că două pârâuri

vijelioase. În suspinele sale se amestecau cuvinte ca:

– Vai de sufletul meu... Mă desmoștenește al bătrân. S-a dus dra... - Doamne iartă-mă! - împărăția... N-am să mai fiu împărat în veacul vecilor... Amin! Mă apuc să tai mărul.

Dacă ar fi lucrat la secția omucideri, acum ar fi fost retrogradat și trimis la poliția rutieră să păzească sensul giratoriu ca să nu se suie mașinile unele peste altele.

Întotdeauna se întâmplă așa. Deși cei care ne supără sunt cu totul alte persoane, mereu pedepsim pe cei care ne sunt mai apropiați, fiindcă vorbele și mâinile noastre ajung cel mai repede la ei.

De aici și zicală aceea populară plină de adevăr în care se spune că: „În fața șefului și la coada calului, să nu stai niciodată."

Așa cum era și normal, împăratul făcu o criză de nervi, pe Viorel îl apostrofă cu două vorbe și anume: Mămăliguță caldă - și îi făcu semn să se îndepărteze, scârbit de lipsa de implicare în miezul acestui caz atât de misterios. A doua zi veni la împărat bătând sfios în ușă de la birou, Pardaillan.

– Bună dimineața înălțate împărate - zise Pardaillan cu inima strânsă.

Bună să-ți fie inima, fiu de împărat.

– Măria ta, este drept că nu sunt fiul cel mare, dar te rog să-mi permiți să stau eu de pază și să prind furul merelor care îți face atâta tulburare.

– Măi Pardaillan, mai... Crezi că ai în tine atâta vlagă încât să păzești copăcelul acela?

– Nu zic asta luminate împărate, dar măcar să încerc și eu să-mi dau seama de puterile care le am. Iar dacă izbutesc, bine va fi pentru luminăția ta.

– Și dacă pierzi?

– Apăi te las în mila ta nemărginită să îmi potrivești soarta

– Bine flăcău... Să fie așa cum ai spus tu.

– Așa să m-ajute Dumnezeu.

Bun... Vine noaptea, iar Pardaillan stătea de strajă călare pe cal de mai mare dragul. În jurul lui, păsările piuiau somnoroase, șoarecii de pământ oftau în ascunzișuri iar un menestrel cânta unei fete frumoase, o melodie care le-ar fi făcut pe măicuțele lor să roșească de mama focului. La un moment dat, se auzi o muzică divină și curios din fire, Pardaillan își îndreptă calul în vârful picioarelor spre fundul grădinii. Acolo, în mijlocul unei poieni înconjurată de copăcei, ariciul cânta la un instrument muzical și

o droaie de arici mititei dansau în fața lui, sărind ba în dreapta ba în stânga cu o dexteritate uluitoare. Pardaillan rămase cu gură căscată privind acea minunăție, până când se auzi un strigăt de fecioară care îl făcu să smucească din hățuri și să gonească pe aleile parcului, până ajunse lângă copăcel. Ori copăcelul, arată la fel de gol, ca o cadână care face baie. Merele dispăruseră cu totul și Pardaillan fu nevoit să se ducă la culcare fiindcă nu mai avea ce să păzească. Ziua următoare se lăsa cu scandal și fiul cel mijlociu fu exilat la marginea împărăției.

A treia zi, împăratul auzi trei bătăi în ușă. Se duse și deschise și atunci văzu o săgeată înfiptă în ușă, de care era legat un bilețel. Împăratul desfăcu bilețelul și citi:

„Măria ta, este nedrept că fiul cel mai mic al tău să nu încerce și el să păzească merele. Există un motiv foarte bun pentru aceasta. Aceste mere de aur sunt bune, deoarece te vindecă de diabet. În afară de asta, merele, te pot ajuta să faci copii mai deștepți decât noi și aceștia ar putea păzi cu mai multă râvnă și pricepere, merele de aur. Și era să uit. Ele mai au calitatea fermecată de a transforma ființele în ceea ce vor ele".

Așa că împăratul hotărî să îl cheme și pe prâslea și îi porunci să stea de pază noaptea

următoare. Zis și făcut. Se duse Suzuki în grădină, îmbrăcat în negru, cu o mască pe ochi și cu o pălărie cu boruri largi care îi acoperea pe jumătate ochii. Priponi calul și el continuă să stea călare pe cal ca un sfânt sau ca o bucată de stâncă așa era de împietrit. Noaptea căzu întunecoasă. Din grădină se auzeau țipete, țimbale, iar odată cineva strigă foc. Suzuki însă să se miște, neam. La un moment dat, se apropie de cal și de călăreț un arici.

– Băi Suzuki! - strigă ariciul cu o voce subțire. Dar Suzuki se pare că dormea atât de adânc încât nici sforăitul lui nu se mai auzea. Văzând asta, ariciul aprinse un chibrit și se grăbi să dea foc la fitilul unei lămpi. O lumină puternică străluci în lampa aceea, iar de sus din cer se auzi un fâlfâit de aripi și o pasăre măiastră se coborî în măr. Nu apucă pasărea să smulgă decât un măr, când se auzi un alt fâlfâit și o săgeată se înfipse în aripa păsării.

– Suzuki, Suzuki, m-ai mâncat.

Și pasărea își desfăcu aripile și zbură greoi spre cer. Pe pământ se vedeau niște picături întunecate de sânge care lăsau o urmă în direcția unde zburase acea pasăre măiastră.

– Oi, oi, - făcu ariciul lăsând felinarul jos și punându-și lăbuțele în cap.

În clipa următoare, Suzuki care se afla ascuns în niște tufe, țâșni afară și prinse ariciul de mijloc.

– Ce faci, dă-mi drumul... țipă ariciul înfricoșat.

– Îți dau drumul, dar cu condiția să îmi spui cum dau de pasărea măiastră.

– Nu-ți spun - zise ariciul

– Bine ariciule. Atunci am să te dau vulpii tatălui meu, care este foarte bătrână și are o sută de ani.

– În nici un caz, Făt-Frumos. Decât ca să mă trezesc că vulpea aceea puturoasă care suferă de vezică, face ceva în capul meu, prefer să îți spun adevărul. Va trebui să mergi către răsărit pe urmele picăturilor de sânge și acolo unde se opresc aceste picături rămâne să vezi ce ai să faci mai departe.

– Bine ariciule. Dacă nu mi-ai spus adevărul, atunci să știi că am să-i arăt cumetrei vulpi unde îți este culcușul.

Și Suzuki îi mulțumi ariciului și îi dădu drumul.

– Merele astea sunt fermecate, să nu uiți! - zise ariciul.

– Chiar trebuie să îmi notez acest lucru. Dacă vreau să reușesc să prind furul merelor

trebuie să iau un măr cu mine așa pentru orice eventualitate.

Se duse la măr, culese o tavă de mere și i le duse tatălui său. Acesta fu cât pe-aci să facă infarct de atâta fericire. Se stăpâni însă și îl întrebă pe fiul său cel mic:

– Ce dorință ai fiule să ți-o împlinesc?

– Să mă lași - zise mezinul - să mă duc pe urmele furului merelor.

Împăratul mormăi ceva în barbă, dar cum nu avu încotro, încuviință cererea.

A doua zi de dimineață, Suzuki se sui călare pe cal și coborând pe o cărare,urmărind picăturile de sânge, ajunse într-un târziu la curtea împăratului păsărilor. Întrebă în dreapta și în stânga și află că împăratul, avea într-adevăr o pasăre pe care o ținea într-o colivie de aur. Făt-Frumos așteptă să se facă seară și să se liniștească viermuiala omenească din cetate. Când luminile candelelor începură să se stingă și liniștea umplu îndeajuns ulițele cetății, Suzuki și calul său se strecurară ca două umbre către grădina împărătească.

Ajungând în apropierea grădinii, Făt-Frumos coborî de pe cal, îl legă de un pom din vecinătate, apoi căută un loc potrivit, unde zidul de piatră se dărăpănase. Profitând de acest

lucru, flăcăul își făcu cruce, apoi apucându-se de pietre se cățără pe zid și sări în partea cealaltă. Căzu peste un strat gros de iarbă. Grădina era foarte frumoasă. Copaci înalți, ca niște lumânări de ceară străjuiau aleile care se strecurau molatec prin iarba și florile exotice ce creșteau din abundență. Din cupele viu colorate se răspândea de jur împrejur un miros îmbătător. Lui Făt-Frumos îi veni să lase totul de-o parte și să se așeze pe mormanul acela de verdeață, să tragă un pui de somn înmiresmat până la ziuă.

Dar se scutură de-odată și străbătu grădina căutând locul unde împăratul ținea colivia cu pasărea măiastră. Dădu ocol curții și într-un târziu, văzu colivia de aur care strălucea de-ți lua ochii. Pasărea, semănând cu un hulub, stătea pe o crenguță de argint și picotea. Era foarte frumoasă, iar Suzuki văzu la un picioruș al păsării o mărgică semănând cu o piatră de rubin, semnul unde o lovise cu săgeata.

– Până aici ți-a fost hoțoaico - murmură fiul de împărat și întinse mâna să apuce colivia.

Dar în aceeași clipă, pasărea măiastră deschise ochișorii, îl privi pe Suzuki și începu să țipe. Pe vremea aceea nu se inventaseră alarmele silențioase, dar realitatea era că și hoții de păsări măiestre erau mai puțini. Acum, numărul lor s-a înmulțit atât de mult, (chiar dacă numărul

păsărilor măiestre a descrescut considerabil) specializându-se în diferite direcții de furt, astfel că lumea a trebuit să inventeze împotriva lor poliția și jandarmeria cât și o armată întreagă de procurori și avocați. Partea rea a fost însă că învățând de la cei răi, chiar și cei buni au început să fure unii de la alții, jurând că sunt mai cinstiți decât sfinții, deși de multe ori, au fost surprinși de camerele de supraveghere cu mâinile în buzunarele altora.

– Taci pasăre măiastră și nu țipa, că n-am venit să îți fac rău.

– Vinzi castraveți la grădinar - îi răspunse pasărea și continuă să țipe nestingherit.

– Am venit să te fur... - îi răspunse cu sinceritate Suzuki.

– Hoțule... - zise cu glas mângâietor păsărica. Nu sunt însă interesată de această ofertă. Crezi că nu știu că scopul tău este cu totul altul? - și ea continuă să țipe.

Țipetele păsării, nu făcură decât să alerteze o grămadă întreagă de păsărele. Acestea se strânseră în jurul fiului de împărat și începură la rândul lor să piuie, să chiuie, să dea cu huo, ba câteva care știau și alte limbi, începură să strige extrem de scandalizate:

– Puneți mâna pe el.

Iar alte câteva, declarară sub jurământ ceva mai târziu că Făt-Frumos fusese autorul incontestabil al unor furturi de găini nevinovate din curțile vecinilor. Ba mai puseră pe umerii lui și alte necazuri și întâmplări despre care Suzuki nu avea habar. Cum zarvă se amplifica cu trecerea timpului, slugile împăratului dădură năvală cu suliițe, săbii, făclii și puști, hăulind ca la vânătoare, și doar apariția împăratului domoli ca prin minune toată această isterie. Împăratul se uită pe sub sprâncene la fiul de împărat, îl recunoscu și zise:

– Nu ești tu Suzuki, fiul împăratului vecin?

– Ba da, luminăția ta.

– Și ce cauți în grădina mea la ora asta?

– A venit să mă fure - a strigat pasărea măiastră, iar o grămadă de păsărele, mai mari și mai mici, încuviințară ciripind pitoresc pe limbile lor. Ba unele ca să-și arate mușchii, se înfoiară azvârlind priviri periculoase în dreapta și în stânga. Cerem pedeapsă capitală, așa cum se procedează în astfel de situații.

– Îți dai seama că intenția ta te-a pus într-o situație nenorocită? - întrebă posomorât împăratul. Nu-mi rămâne decât să chem gâdele și să îți tai capul, deși mie mi se face rău de câte

ori văd sânge. De ce nu ai venit la mine să stăm amândoi de vorbă, poate că am fi găsit astfel o rezolvare mai rezonabilă. Oricum, calea asta a furtului, nu este cea mai fericită. Cum aș putea să răsplătesc fapta ta rea cu un bine?

– Gratia, gratiam parit (bine faci, bine găsești) - zise fiul de împărat în limba latină care o învățase pe de rost la școală, deși chiulise de la unele cursuri ca să se întâlnească cu prințesele prin boscheți.

– Benefacta male locata, malefacta arbitror (binefacerile nepotrivite le socot fapte rele) - îi dădu replica împăratul, citându-l pe Cicero.

Înainte să ajungă împărat, bătrânul fusese douăzeci de ani profesor de limbi străine la o școală elementară din sat. Lucrul acesta evident fusese un precedent din moment ce peste o mie și ceva de ani, un actor va ajunge președintele unui stat important, dar care pe vremea aceea nu exista decât poate în fanteziile povestitorilor.

– Hodie mihi a?? cras tibi (azi mi se întâmplă mie, mâine ție) - nu se lasă fiul de împărat.

– Mda... rosti gânditor împăratul. Ar exista o soluție. Îți dau drumul cu o singură condiție. Iapa sireapă.

– Ce este cu această iapa sireapă? - întrebă Suzuki.

– Aparține împăratului vecin. Dacă tu reușești să o prinzi și să o aduci, colivia cu pasărea măiastră va fi a ta.

– Protestez - țipă păsărica din colivie. Această este o încălcare flagrantă a drepturilor păsărelelor. Am să reclam acest lucru la organismele internaționale.

– Tu să taci - se supără împăratul. Nici tu nu ești mai breaza decât Suzuki. Cine te-a pus să dai iama prin grădinile altora și să le furi merele de aur? Uite că atunci când nu te aștepți, vine ceasul să plătești fărădelegile pe care le-ai făcut fără știință sau invers. Nu știi că cine seamănă vânt, culege furtună? Această este sămânța pe care ai sădit-o la rădăcina destinului său. Acum soarta ta stă în mâinile fiului de împărat. Totul depinde și de rugăciunile pe care ai să le faci tu.

Și împăratul făcu semn cu mâna că îl lasă pe Suzuki să plece.

Când îl văzu calul lui Făt-Frumos ieșind așa de pleoștit din grădina împărătească începu să necheze, râzând cu gura până la urechi.

– Ce te hlizești așa? - întrebă necăjit Făt-Frumos, căruia îi venea să plângă de ciudă.

– Râd fiindcă mă simt grozav. Putea să se întâmple și mai rău, așa că îmi arăt bucuria, odată cu dinții pe care îi expun ca la expoziție. Bine că totul s-a terminat cu bine. Chiar vroiam să îmi înaintez cererea de pensionare și să mă las la vatră. Am o fată, pe care o cheamă Mihoho-ela și care i-a venit vremea să se mărite. Așa că în perioada următoare va trebui să strâng bani și să cumpăr câteva căpițe pentru masa de nuntă. Am drept vecin un bou, primarul care este taurul comunei, și câteva văcuțe divorțate sau văduve. Nu-ți spun că astea, deși se dau drept cucoane și mugesc numai pe nas, cum scăpa la izlas, stau numai cu coada pe sus. Ba unele ca să arate cât de grozave sunt, scriu versuri, doar doar le mai bagă și pe ele în seamă vreun viteluș mai tomnatic. Dar am uitat să te întreb luminația ta, ce ai făcut după ce ai sărit pârleazul în grădina împăratului.

Lui Suzuki îi veni să spună o prostie dar se stăpâni și afișă numai un zâmbet galben ca șofranul.

– Am făcut un... - și se gândi la sortimentul acela delicios, având diferite culori, făcut cu nucă, pe care îl vindeau turcii prin iarmaroc alături de bragă, de baclavale și sarailii. Ba am căpătat și altă misiune, parcă aș fi făcut armata la Delta Force.

– Ce misiune? - întrebă calul, ridicând o sprânceană. Sper că nu te-a pus împăratul să scrii vreo prefață la vreo lucrare de două parale, să-i lauzi inteligența. Chiar nici nu mi-am imaginat că lucrurile stau așa de rău.

– Adică?

– Știu eu? Să-i pupi inelul de la mâna dreaptă?

Făt-Frumos dădu din mână cu lehamite.

– Nu. Vrea doar să îi aduc iapa sireapă de la împăratul vecin.

– Perversul. Cred c-a intrat în andropauză. Și iapa cum arată? Deja simt cum îmi sporește interesul. Doamne cât de păcătos sunt. Dacă m-ar auzi nevastă-mea, bătrâna mea iapă de acasă, cred că ar pune șaua pe mine, ba mai mult, m-ar căra legat cu hățurile la biserică să mă spovedesc la părintele, deși de câteva ori l-am văzut pe acesta spovedind o enoriașă tinerică mai mult decât pe celelate. Prima dată am crezut că omul se îngrășase, - de... colivă, vin, pilaf cu carne de oaie, colacei și sărmăluțe, ba și cafea la siestă, fiindcă Dumnezeu este mai repede împotrivă tutunului (care este al lui Ducă-se pe pustii), decât împotrivă cafelei – ori, am fost extraordinar de surprins când am văzut că începe patrafirul să se miște singur, de parcă

prea sfinția sa dădea să nască. Iar surpriza mă făcu să rămân cu gura căscată când am înțeles că de sub el, iese o iepușoară tinerică, roșie în obrăjori, cam slăbănoagă după gusturile mele ce n-ar fi putut să urce până sus dealul în galop fără să obosească. Mărturisesc cu mâna pe inimă, că gloaba mea bătrână arată de o mie de ori mai bine, chiar dacă îi ieșea coama de sub broboadă și din când în când, mai pleznea cu coada câte o muscă mai obraznică. Deci?

– La vecinul, să luăm iapa sireapă.

– Cu Dumnezeu înainte - exclamă calul lui Suzuki și după ce călărețul se înfipse bine în șa, nechează că un leu paraleu și țâșni în galop afară din cetate.

Drumul până la împărăția vecină dură două săptămâni. Ajunseră așa cam pe faptul serii în capitala împărăției și traseră la un hotel de cinci stele. Făcură baie, se culcară într-un pat de două persoane acoperit cu cearșafuri de mătase și adormiră somn de plumb până a două zi de dimineață.

După ce se sculară, serviră o gustare caldă la cameră. Deoarece era interzis să se dea fân în camerele clienților, calul trebui să se mulțumească cu un lighean ceva mai consistent cu spanac. Fiul de împărat mâncă în schimb o omletă cu două ouă la care a fost adăugată niște

șuncă tăiată mărunțel și mărar. În loc de pâine, comandă o mămăligă, iar în loc de sucurile alea scoase de la vopsitorie, bău o cafea fierbinte și tare care îl înviora. Pe urmă, puseră amândoi la cale furtul iepei.

– Există o alternativă - rosti calul, punându-și ochelarii și frunzărind foile scrise de Suzuki. Să te duci la împăratul și să îi spui așa pe nepusă masă, încât să îi stea gustarea de dimineață în gât: „Împărate, am venit să îți cer iapa de soție."

– Da, dar eu nu vreau să mă însor cu ea. Știi doar că trebuie să o duc la împăratul vecin să îmi dea la schimb păsărica cu colivia de aur. Este o afacere comercială, nu sentimentală.

– Asta înseamnă că îți va cere și el ceva în schimb... Iar a doua posibilitate, este să furi iapa. Dar cu talentul tău înnăscut de a fura, mai mult ca sigur ai să îți pierzi capul.

– Hmmmm...

– Deși este lucru de mirare. Voi oamenii sunteți singura specie de pe pământ care furați de stingeți. Să nu mai adaug că mințiți pe rupte.

– Exagerezi - zise Suzuki cu o voce moale.

– Ba nu exagerez de loc. Pot veni cu argumente. Cunoști istoria războiului troian? Conflictul dintre greci și troieni s-a declanșat ca

urmare a două furturi: A fost furată Elena, ce e drept foarte frumoasă, deși după patruzeci de ani, nu știu dacă mai puteai să admiri ceva la ea. Ca să vezi curiozitate. Femeile sunt superbe la tinerețe și arată ca Talpă Iadului mai târziu, atât la propriu, ba chiar și la figurat. Dar să nu divaghez... odată cu ea, a fost furat și aurul regelui Agamemnon. Chiar mă întreb care hoție a fost mai importantă și de ce. Pe urmă ia exemplul Păsării Măiestre, care a furat merele tatălui tău din grădină. Pe măsură ce societatea devine mai sofisticată, furturile se îndesesc, luând diferite forme. Împăratul fură, miniștrii fură, autoritățile au și ele tabieturile lor. Oamenii s-au născut asimetrici. Mâna dreaptă este mai mare decât cea stângă, tot așa cum mâna stângă este mai lungă decât cealaltă.

– Am să fiu cinstit, să vedem ce o să iasă din treaba asta.

– Nu o să iasă absolut nimic. Pot să fac pariu cu tine. Jur pe herghelia mea de prieteni, sau cum zice un mare filozof: Jur pe capra vecinului, că împăratul dacă nu îți va tăia capul, va veni cu un refuz diplomatic, care va masca cu discreție, o tendință de subtilizare pe care nu a putut-o realiza.

Suzuki zâmbi acru, dar se duse la împărat în audiență și îi povesti în limitele timpului

acordat, toată tărășenia și de ce a venit el în împărăția aceea. Împăratul l-a ascultat cu atenție. L-a luat de mână și l-a scos în grădină. A chemat două slugi să aducă iapa sireapă și fiul împăratului a fost încântat de frumusețea ei. Era o iapa albă ca neaua, finuță, care dansa plină de nervozitate din gleznele subțiri, o adevărată încântare. Nu era grasă, deoarece slugile de la grajduri aveau grijă să îi ofere o dietă corespunzătoare. Era un animăluț care stârnea pasiuni iar Suzuki se gândea că dacă s-ar fi născut printr-o ironie a sorții cal, ar fi preferat să o aibă pe această iapă sireapă printre amantele sale.

– Ți-a plăcut? - l-a întrebat la sfârșit împăratul cu o voce groasă pe Suzuki.

– Da.

Iapa arăta grozav și slugile o mai plimbară de câteva ori prin fața lor. Căpăstrul era aurit și bătut în pietre scumpe, astfel că iapa sireapă chiar arăta ca o regină a cailor. Făt-Frumos se uită la ea cu o mare desfătare. Împăratul bătu din palme și se aduse o măsuță de aur, acoperită cu broderii și mătase. Apoi o femeie de la curte, frumoasă ca luna, aduse niște șerbet și două cafele aburinde care miroseau minunat.

– Te rog să servești.

Nimeni nu îți dăruiește nimic, fără să îți ceară ceva în schimb. Calul lui Suzuki, o fi fost el cal, dar era o ființă deșteaptă. Făcuse liceul și facultatea la zi, având niște profesori extraordinari. Acum școlile de pe vremuri s-au cam dus de râpă. Și nici profesorii nu mai sunt aceeași. Nu orice animal care nechează este cal de curse. Calitățile lor personale sunt umbrite de tot felul de defecte mărunte, accentul căzând mai degrabă pe artele marțiale și pe orele de educație sexuală explicite, chiar dacă programa nu indică ore de dirigenție, ci numai excursii în natură. Dar natura acționează în mod surprinzător asupra firii fiecăruia.

Împăratul luă o gură de cafea, îl privi pe Suzuki și văzându-l cu cât talent o sorbea din ochi pe iapă, îi spuse:

– Fiule... Te rog să mă ierți că mă adresez într-un mod atât de intim, dar motivația mea este dată de vârstă, nu de vreo relație accidentală cu vreunul din membrii familiei tale. Văd că îți place iapa mea.

Suzuki încuviință din cap.

– Nu este de vânzare. Dar... - și aici împăratul ridica un deget în sus, - ți-o pot dărui cu o singură condiție. Este ceva atât de minor, că aproape că îmi este și rușine să amintesc. Sunt

însă convins că pentru tine, rugămintea mea este o nimica toată.

– Te ascult Înălțimea Ta.

– Ai auzit de Zâna Crăiasă?

– Nu.

– Este o femeie la fel de frumoasă cum este iapa mea între iepe. Este o tânără femeie de o frumusețe neasemuită. Afrodita, ar părea față de ea umbra palidă și tristă a Persefonei. O văd ca o Hierodulă, sau ca pe o încântătoare Eteră, o femeie de înaltă clasă (cred că are câteva doctorate luate, deși este tânără) de o eleganță ce te lasă fără respirație și de o cultură impresionantă, de-a dreptul enciclopedică. Homer este doar un biet scrib. Ei bine, tinere bavarez, adu această femeie în haremul meu împărătesc și îți dau iapa și căpăstrul ei de aur bătut cu pietre scumpe - ca bonus - fără să îți cer un galben în plus. Ei, ce zici. Batem palma?

Suzuki privi mâna întinsă a împăratului către dânsul și i-o înșfăcă strângând-o viguros.

Apoi se întoarse la calul său căruia îi povesti toată această întâmplare interesantă.

Calul, îl ascultă cu atenție, apoi râse.

– Vezi tu Făt-Frumos? Toată istoria omenirii se învârte în jurul relațiilor omenești.

Asta, să mă exprim academic. Totul este sex și evoluția lumii se leagă de el.

Și calul servi de pe măsuța din dreapta lui o pricomigdală pe care o mâncă cu o deosebită desfătare.

Iar porni Suzuki cu calul la drum.

– Am să îmbătrânesc de atâta mers - se plânse calul, pescuind după două zile de mers, o margaretă care creștea pe marginea traseului. Dacă ai ști cât de tare mă rog în sinea mea să se inventeze mai repede trenul cu aburi, transportul în comun sau măcar un avion, două, acolo. Dacă s-ar putea supersonice, ar fi de-a dreptul ideal.

– Mai avem puțin și ajungem. Pe urmă ne întoarcem înapoi și o ținem pe drumul spre casă - promise Făt-Frumos, ronțăind un pișcot.

– Asta s-o crezi tu. Ia ține-mă, măcar cinci metri, în spinare și să vezi cum te dor șalele de zici că te-a lovit o cometă cu coada peste ele. Dar eu care te port în spate de atâta timp. Asta referitor la durerile lumești. În ce-o privește pe Zâna Crăiasă, de unde știi că nu îi vine și ei ideea să te trimită unde a dus mutu iapa, sau să-i aduci apă vie și apă moartă de la munții care se bat în capete.

– Nu, că pe asta o fur, indiferent ce-ar zice.

– Vrei să te dea împăratul acela în urmărire generală prin interpol?

– Riscăm, măi calule.

– OK. Rămâne să vedem cine are dreptate. Sper asta să fie ultima noastră aventură, fiindcă nevastă-mea a zis că dacă nu mă întorc repede acasă, bagă divorț de mine, și se mărită cu primul măgar din vecini.

– Nu promit nimic. Dar acum lasă-mă să mă gândesc cum să săvârșesc furtul.

Tot mergând așa, ajunseseră lângă o pădure, situată sus pe o culme. De aici se putea vedea, undeva în vale, pierdut printre sălcii, palatul Zânei Crăiese. Palatul se înalță semeț într-o grămadă de acoperișuri strălucitoare.

– Părerea mea este că ar trebui să folosești mărul - îi spuse calul lui Făt-Frumos.

Suzuki scoase mărul din sân și mușcă din el cu poftă. Dintr-o dată, înfățișarea lui se schimbă. Pielea lui netedă și fierbinte se acoperi cu un păr lung și înspicat de lup. Fața i se alungise și dintre fălcile descleștate, ieșise o limbă roșie care se mișca de colo colo. Ochii îi deveniseră strălucitori și începură și ei să privească de jur împrejur. Calul se înfioră.

Necheză surprins și se trase pentru orice eventualitate mai într-o parte.

– Poftim, te-ai preschimbat într-o fiară periculoasă. Eu cred că sub această înfățișare poți să o furi pe prințesă, fiindcă ea, de frică, nu va putea să mai spună nimic.

– Și cum am să-mi revin la vechea înfățișare?

– Mai, tu nu citești basmele? Te dai de trei ori peste cap și devii iarăși fiu de împărat.

– Bine calule - zise Suzuki și călcând ușor, începu să coboare dealul către palatul de aur al Zânei Crăiese.

Calul, se trase sub un stejar stufos și se culcă. Sus pe ramurile stejarului, cântau niște păsări așa de frumos, încât pe cal îl cuprinse somnul. În acest timp, Făt-Frumos transformat în lup, se furișă pe lângă palatul Zânei Crăiese și intră în grădina palatului. Totul în jur era foarte superb. Păsările cântau prin arbori, tufe imense de trandafiri se arcuiau deasupra aleilor alcătuind bolte verzi și roșii de floare parfumată. Drumul ducea spre un lac din apropiere, pe marginea căruia se găsea o bancă de marmură. Lupul se strecură în spatele băncii și aștepta acolo cuminte să vadă ce se va întâmpla. Nu trecu mult și apăru o fată așa de frumoasă, încât

la soare te puteai uita dar la dansa ba. De frumusețea ei, lupul fu cât pe ce să cadă în bot. Noroc că noua înfățișare îl înzestrase cu patru picioare, așa că nu făcu decât să privească la prințesa aceea, cu botul pe labe.

De fapt o astfel de stare, este un spațiu comun bărbaților. Multora dintre ei li se întâmplă să vadă câte o femeie fermecătoare, nu numai ca aspect și îmbrăcăminte, dar și ca inteligență și limbaj, în fața căreia, li se înnoadă limba și inima o ia la trap, nechezând în toate direcțiile. Femeia aceea, este zeiță intangibilă, muza cu care poeții, mai puțin romantici și ceva mai perverși își permit să facă toate ticăloșiile nedifuzate pe post. Iar după aceea se uită în jur cu ochi atât de nevinovați, încât ai crede că niciodată în viață lor nu au văzut femeia și nici nu au abuzat de fizicul și simțămintele ei, (desigur cu consimțământul acesteia) ceea ce ne face să ne întrebăm, în ce proporție declarațiile de dragoste din poeziile lor sunt reale, să ne dăm seama câtă minciună se ascunde în diferența despre care nu se spune absolut nimic. Prințesa palatului era o brunetă focoasă, cu părul lung bătându-i pulpele. Dumnezeu îi pusese proporția în trupul și flăcările iadului în ochii ei curați ca lacrima. Se năsteau în umbrele care jucau acolo, patimi cutremurătoare. Chiar și

lupul care avea totuși o fire lumească, simți că îi cade din blană smocuri de păr. Dacă frumusețea ei îmbrăcată depășea tot ce se poate spune despre frumusețe, apoi lipsită de podoabele artificiale, care ascund o mare parte din tainele ei și-i ocultează frumusețea, ar fi transformat-o într-un diamant șlefuit fără seamăn în lume. Femeia dăduse roată prin grădină însoțită de roabele ei, apoi se retrăsese în colțul acesta singuratec să asculte murmurul lacului și să privească nuferii ce se deschiseseră ca niște ochi mari de margarete, privind-o cu dragoste. Fata luă un pumn de pietricele și începu să arunce în undele lacului. Când fu să o arunce pe cea de a treia, numai ce auzi:

– Data viitoare să vii cu o bucățică de mămăligă.

Fata încremeni surprinsă strângând între degete pietricica pe care tocmai vroia să o arunce.

– Și pe urmă să știi că nu știu să înot și apa mă face să strănut.

– Hei, cine ești tu - întrebă fata uimită, privind în toate părțile.

– Te rog să nu mă mai strângi așa de tare, că mă doare. Eu dacă te-aș strânge așa în brațe, ce ai zice?

Fata scăpa pietricica jos.

– Au!!! Nu a fost un gest prea prietenos. Dând cu toate lucrurile de pământ cum crezi domnia ta că o să te iubească lumea? Doamne, să mai spună cineva că prințesele sunt niște creaturi finuțe, că îl desfid. Iar dacă mă supără, s-ar putea chiar să îi sparg capul.

– Cine ești tu? - întrebă prințesa încruntându-se.

– Mă numesc Lupul, prințesă.

Și dând tufișul la o parte, Făt Frumos se repezi la Crăiasă Zână, puse mâna pe ea și o rupse la fugă cu toată viteza, fără să se uite în dreapta și în stânga.

– Lupule, mai apucă să zică fată de împărat, să știi că eu nu sunt Scufița Roșie.

– Ce dacă - răspunse lupul. Am să te rog să nu mă ții de vorbă fiindcă obosesc. Discutăm când ajung în pădure și ne îndepărtăm de la locul faptei.

După aceea Făt-Frumos tăcu și nu mai zise nimic. Când ajunse lângă cal, o lasă pe prințesă jos din brațe, apoi se dădu de trei ori peste cap și se transformă înapoi în om. Ca să nu răcească zâna, o luă din nou în brațe se sui cu ea pe cal, apoi porni la drum. Nu mai spun că fata

de emoție leșinase puțin. În clipa când își reveni își dădu seama de câteva lucruri.

Îl ținea de gât pe Făt-Frumos.

Nu îi părea rău, dar prea se petreceau lucrurile repede și se temea ca reputația ei să nu fie pe ici și colo, mâncată de moliile calomniei (de parcă i-ar fi păsat).

Făt-Frumos o strângea în brațe de mama focului, fără să-și dea seama, pe motiv că armăsarul mai călca în câte-o groapă neasfaltată și nu vroia, băiat cu suflet cum era, că fata să se resimtă de pe urma drumului prost. Totuși, prințesa care nu era proastă, a observat că în cele mai multe cazuri, Suzuki exagera dimensiunea gropilor din carosabil. Că prea o nădușise strângând-o cu atâta patos.

Așa că vrând nevrând, a trebuit în cele din urmă să își revină și să deschidă ochii.

– Făt-Frumos, Făt-Frumos -zise ea cu o voce plină de dulceață... Dacă tu ești lupul din grădina mea, (bănuiesc că nu-mi mai dai drumul din brațe, chiar dacă te-aș plăti cu aur, ori să nu-ți treacă prin gând așa ceva), deoarece nu am încotro, sunt de acord să fiu a ta.

Era gata Suzuki să cadă de pe cal.

– Până la moarte? - întrebă Făt-Frumos, în timp ce un zâmbet plin de fericire

Dumnezeiască începuse să înflorească în colțurile gurii lui ca două tufe de trandafiri.

– Până la moarte - suspină fata.

– Nu ne mai întoarcem la iepe sirepe și păsărici? - întrebă calul curios.

– În nici un caz.

– Bun, acum dacă ați picat de acord, o luăm către împărăția lui Făt-Frumos, sau ne pierdem vremea aiurea departe de casă? - întrebă calul.

– Spre împărăție, - răspunseră într-un glas prințesa și fiul cel mic al împăratului.

– Cap compas Nord, Nord-Vest - necheză bucuros calul și fluturând din coadă, o tăie de-a dreptul pe o cărare care scurtă drumul cu câteva luni.

(Sfârșit)

Tinerețe...

A fost odată, numai Dumnezeu știe când... pe vremea când lupii se pupau față în față, bot în bot ca porumbeii și se iubeau de mama focului. A fost un împărat mare. Despre împărăteasă nu știm prea multe.

Acum, cei doi fiind tineri, s-au gândit să facă copii. După ce au epuizat toate metodele clasice, au observat ca împărăteasa se încăpățâna să nu rămână gravidă. Din această cauză, au umblat pe la vraci și filozofi, dar degeaba. Într-un sfârșit numai ce vine la împărat un spiriduși și îl întreabă pe împărat de ce șade așa de supărat. Împăratul îi spune.

– Lasă că am să vă rezolv eu. Și s-a dus spiridușul acela, prin toată împărăția. A găsit un moș care se juca într-un boschet cu o tânără. Nici ea nu făcea copii dar vroia unul, iar moșul, îi citea soarta în palmă, sau pe unde sta biata de ea ascunsă.

– Moșule, vino încoace.

– Da stai că n-am terminat.

– N-are nimic. Termini când te întorci înapoi.

– Da' de ce mă chemi?

– Uite, împăratul are o problemă și ar vrea să cunoască pe cineva capabil să-l ajute să o rezolve.

–E tânără sau bătrână problema? - a întrebat moșul curios. Nu de alta dar dacă este o problemă mai tinerică, se poate rezolva mai repejor. Dacă este mai bătrână, poate că ar fi mai bine să-l chemați pe taica popa, care stă imediat după colț, dincolo de plopii ăia din dreapta.

A ajuns moșul la împăratul. A făcut ce-a făcut, a dres el așa cum s-a priceput i-a dat bătrânul să muște dintr-un măr de aur și a rămas împărăteasa gravidă. Pentru a închide gura răuvoitorilor s-a dat o declarație publică în ce privește motivul prezenței la locul faptei a moșului. S-a susținut cu argumente că rolul cel mai important în această problemă l-a avut împăratul și mai ales dieta cu mere autohtone. De altfel mai târziu după naștere, moașa a afirmat sub semnătură alături de mama împărătesei că feciorul născut este de sânge nobil și a arătat ca dovadă scutecele fiului de împărat uscate, așa cum arătau după ce popa l-a scos din scăldătoare.

A rămas deci împărăteasa grea. O cam durea burta și prezenta stări de greață ca orice femeie în această situație. Starea asta de greață nu o au numai femeile în anumite momente specifice ale vieții. Câteodată ea se răspândește prin vecini deși cauzele sunt diferite.

Asta îmi amintește o întâmplare cu Suzuki. Se duce Suzuki la Dumnezeu, face o plecăciune adâncă și îi spune:

– Mărite Doamne. Vreau să te rog ceva, spre binele acestor jumătăți ale noastre care săracele suferă atât de mult din pricina noastră.

– Ce vrei Suzuki? Să le măresc alocația pentru copii?

– Nu Doamne, ne descurcăm cu ce ne-ai dat și cu ce a mai tăiat judele, fiindcă mila ta este mare, dar ce să spun, de-a dreptul infinită. Ba mai mult decât atât. Pot să vând la un moment dat vaca sau boul și să-i cumpăr caiete și cărți copilului, ba și ghiozdan, hăinuță și pantalonași că s-au ieftinit toate. Și costă foarte puțin.

– Am înțeles. Atunci ce vrei tu măi Suzuki?

– Uite Doamne. Cel mai rău lucru care se întâmplă unei femei este atunci când naște.

– Înțeleg. Vrei ca femeile să nu mai nască?

– Nu Doamne. Vroiam să spun că femeia naște în dureri și că ar fi corect ca măcar aici, să sufere și netrebnicul acela de bărbatu-său care s-a bucurat de partea bună a lucrurilor, dar după aia stă la o berică cu prietenii și chefuiește de bucurie, în vreme ce femeia lui geme, țipă și se zvârcolește ca o vacă în grajd.

– Și ce propui? Spune repede că trebuie să înceapă emisiunea la TV despre sfârșitul lumii și sunt și eu curios să văd cum evoluează lucrurile.

– Doamne, n-ai putea să faci ca bărbatul, - eventual numai el - să sufere în locul femeii? Adică să îl doară burta și să țipe în locul ei până se naște copilul?

– Bună idee, Suzuki. Îmi place. Fie așa cum a sunat dorința ta, amin.

A plecat Suzuki acasă. Pe drum trece pe lângă o casă unde tocmai năștea o femeie. Bărbatul ei stătea liniștit la poartă și aștepta să vină moașa să îl pună la curent cu ultimele noutăți mai ales că femeia urma să facă gemeni.

– Cum merge, cum merge.. - întrebă prietenos Suzuki. Să dea Dumnezeu ca soția dumitale să facă copii sănătoși și să vă bucurați de ei.

– Amin. Vino bre și stai cu mine o clipă să bem împreună un păhărel de țuică în sănătatea copiilor care se vor naște.

– Cu plăcere - a zis Suzuki.

– Vezi cum e dată soarta asta oamenilor?

– Așa?

– Unii se bucura de lucruri atât de minunate iar pe alții îi paște nenorocirea.

– Cum așa? - s-a mirat Suzuki dând peste cap primul pahar și întinzând paharul să îi mai pună niște țuică fiindcă pruncii erau doi. Ori cum bine se știe nu este politicos să bei doar pentru sănătatea unui singur copil când de fapt sunt mai mulți.

– Să-ți spun. Uite, nevastă-mea stă să nască și glumește cu moașa, semn că se simte foarte bine, dar vecinul meu săracul, l-a năpădit o durere cumplită de șale încât țipă de nu mai poate. Se vede treaba că noi bărbații suportăm durerile mai greu decât femeile.

După întâmplarea asta, Dumnezeu a schimbat iarăși decizia și a lăsat ca lumea să trăiască după legile pe care le-a dat el odinioară.

Spuneam ca nevasta împăratului a rămas grea. Trece o lună, trece două, trei, ajunge femeia la zece luni și fiul de împărat să se nască, ba. A intrat la gânduri și păreri împăratul, nu

mai zic de împărătească. Chemară toate moașele din regat și cele câte intrară în camera unde trebuia să nască împărăteasa se închinară auzind asemenea tărășenie.

Trebuie să spun că în împărăția aceea spitalele se desființaseră deoarece era mai cinstit să mori acasă între rudele apropiate. La fel și cu nașterea. Deoarece unele mame mai erau amețite după naștere, în cazul când năsteau în altă parte, există riscul ca ele să piardă copilul pe drumul spre casă în cele mai neobișnuite locuri. La spital, la biserică, (deși popa se jura că nu contribuise cu absolut nimic la afacerea asta cu toate că unii rău voitori spuneau că părintele bate prea multe mătănii) mamele jurau că ele vroiau din toata inima să ia copiii acasă dar aceștia le preferau mai repede pe asistente că erau tinere, frumoase, blonde și cu părul creț.

Copilul împărătesei plângea de mama focului. S-au emis diferite ipoteze. Una dintre moașe a spus ca fiului de împărat i-a apărut un dințișor precoce și de aia plânge.

– În calitate de împărat îți ordon să taci și să te nești - a zis împăratul cel tânăr dar fiul său avea chef de plâns și nu era interesat nici de ce zicea împăratul nici nu dorea să se nască.

– Hai sa-i promitem ceva - a zis inspirată o moașă.

– Începe dumneata - zise împăratul.

De aceea este bine când aveți idei să nu le împărtășiți nimănui dacă nu doriți să fiți puși să le duceți la îndeplinire. Fiul de împărat se oprise o clipă din plâns și își sugea degetul de la piciorușul drept. La celălalt deget de la piciorușul stâng nu putea ajunge fiindcă între ele se întindea ca un șarpe cordonul ombilical.

– Taci cu mama puișor, că ți-oi da... un căluț de lemn să te dai huța cât este ziua de mare.

Dar copilul, se mușcă de degețelul cu pricina din greșeală și începu să țipe mai tare că se încălzise lichidul din burtica mamei de începuse să bolborosească și să scoată aburi.

– Nu vrea. Maria Ta, pot să vin și cu alte propuneri? - întrebă moașa.

Împăratul dădu din cap.

– Taci cu mama, că îți cumpără, un Ford Taunus.

– Vai de mine - țipă împărăteasa După cum merg șoferii prin gropile noastre naționale nu e de mirare că se trezesc pe contrasens. Nu vreau ca odorașul meu să fie expus la accidente.

– Atunci măcar o caleașcă - zise moașa.

– În nici un caz. Nu doresc să fie nici pilot de avion, nici stewardesă, nici poet, nici scriitor. Mai ales aceştia din urmă.

– Taci cu tata că te fac ministru - zise împăratul autoritar.

Dar copilul continuă să plângă. Ştia el că funcţia asta de ministru este atât de schimbătoare încât nu merita să te naşti pentru aşa ceva. Dacă ar fi fost ales prim ministru, poate că ar fi stat să se mai gândească, iar o funcţie superioară acesteia l-ar fi făcut să ia lucrurile şi mai în serios. I se părea totuşi în acele clipe că este mult mai comod să plângă, în vreme ce doamnele şi domnii se străduiau să găsească o soluţie rezonabilă crizei politice care se ivise pe neaşteptate.

– Ţi-o dau pe Ileana Cosânzeana de soţie.

Copilul zâmbi o clipă în burta mamei apoi continuă să plângă cu furie. Pruncul îşi făcuse următorul calcul:

Ileana Cosânzeana era cu vreo douăzeci de ani mai bătrână decât el. În momentul când va ajunge s-o ia de soţie, el ar avea peste optsprezece ani, iar femeia peste şaptezeci. Mai repede putea s-o ia pe mama soacră de nevastă fiindcă ce mi-e şaptezeci, ce mi-e nouăzeci. Singurul avantaj era că indiferent pe care dintre

ele ar fi luat-o, nunta s-ar fi desfășurat la cimitir. În aceste condiții refuzul era singura opțiune posibilă. De aceea continuă să plângă, este drept că ceva mai moderat să își păstreze condiția fizică și pentru mai târziu.

– Dragul tatei, te fac bancher.

Era o idee. Numai ca el vroia să cheltuiască bani nu să îi strângă și în felul acesta ar fi existat un conflict de interese

– Femei nu vrei, bancher nu dorești să fii, vino și tu în sprijinul nostru cu o propunere.

– Stați așa. Am o idee. Ce-și dorește omul în viață cel mai mult? - întrebă împărăteasa.

– Să câștige potul cel mare la Robingo - zise cineva.

– Să cânte din flaut - spuse altă persoană.

– Să devină popă. Popa trăiește bine și când te naști și când mori - se auzi o voce din grămadă.

– Nu știm. Este foarte obositor să dai cu presupusul. Și pe urmă mărturisesc că de câte ori mi-am zugrăvit viața în roz, uite așa de-a naibii, viața mi-a vopsit-o în negru.

– Așa este. Eu am vrut fete și parcă și-a vârât cineva coada că au ieșit cu toții băieți. Nu mai spun că sunt niște nemernici, fustangii, bețivani și fumători de notorietate publică. Doi

au nimerit în pușcărie, iar restul s-au dus să muncească sau să fure prin străinătate.

– Nici ai mei nu sunt sănătoși la cap -mai zise o femeie cu glasul pierit. S-au născut chiori și au nimerit peste o baltă unde au strâns de gât niște lebede pe care din cauza întunericului au crezut ca sunt gâște.

– Stați așa - zise împărăteasa. Fiecare om vrea să trăiască veșnic. Prin urmare, fiule, - aici femeia își mângâie cu dulceață burtica - te rog să nu mai plângi și să te naști, fiindcă am să îți dau „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte."

– Fă muiere... Tu minți copilul acesta încă de la naștere. Profiți în mod malefic de autoritatea ta regală ca să îi oferi copilului nostru o iluzie, un nimic - spuse împăratul uluit. Și cum ai să argumentezi că spui adevărul?

– Îi pun pe sfetnici să voteze proiectul acesta, așa cum au votat și luminița de la capătul tunelului pe care n-au găsit-o niciodată și continuă să se îmbrâncească și să se calce pe picioare în întuneric.

Ori în timp ce ei vorbeau în șoaptă, copilul tăcu și se născu.

Bucuria a fost mai mult decât imensă. Am putea spune că a fost de-a dreptul catastrofală. S-au cumpărat scutece cu fir de aur, deși, copiii

mici nu fac deosebire între astfel de finețuri și o cârpă obișnuită și fac pipi cu aceeași plăcere în ambele situații. S-au întins mese bogate, cu vinuri scumpe, cu fripturi rumene de porc mistreț, de căprioare în lapte și fazani.

Numai belciugele din râtul porcilor, valorau peste o mie de euro, datorită faptului că erau din aurul cel mai pur și aveau câte un diamant mare cât o prună. Cu toate că nimănui nu-i place râtul de porc decât la piftie, în zilele acelea a fost mare înghesuială iar cunoscătorii au spus în cunoștință de cauză că râtul de porc a fost o adevărată delicatesă. Ș-au dat seama de acest lucru din faptul că belciugele dispăruseră cu totul, chiar dacă pe ici și colo mai rămăseseră câteva mustăcioare de porc în farfurie și câte-o bucățică de șorici care nu putuse fi mâncat din cauză că era prea gros.

Tot bairamul a durat o săptămână. Nici cei săraci nu au fost uitați. Li s-a dat slănină afumată cu fasole și mămăliguță iar la sfârșit s-a oferit bere cât poate fiecare să bea. Ce nu reușea slănina, făcea berea, așa că rezultatele la sfârșit s-au dovedit mulțumitoare. Este adevărat că mesele împărătești miroseau diferit, dar ministrul de finanțe era fericit. Avea motive să crească impozitele și să acopere gaura din buget, în funcție de lingurile de fasole înghițite de

fiecare, prețăluite la niște sume care apropiau arta finanțelor de astronomie. Dar ce univers s-a născut perfect? După ce Dumnezeu a făcut lumea, nu a venit potopul?

În sfârsit. Petrecerea s-a încheiat, toată lumea era fericită și bucuroasă nevoie mare, iar cei care nu se simțeau prea bine și îi durea burtica, au fost scurtați de cap sau puși la răcoare să-și revină.

Din clipa aceea, copilul începu să crească. Toate creșteau odată cu el, împrejurul lui. Devenise atât de deștept, încât și profesorii nu mai știau ce să-l învețe. Colegii lui îl priveau cu gura căscată și tot așa au intrat mai târziu și la bac. Într-un an de zile a dat bac-ul de câteva ori și l-a luat de fiecare dată cu succes. Ori pe vremea aceea examenele se dădeau foarte greu și nu oricine avea posibilitatea să își termine studiile cu coroniță. A fost singurul caz în istorie când s-a vorbit că ar fi mai înțelept decât regele Solomon și regina din Saaba deși prințul, fiul de împărat, nu îi cunoscuse niciodată personal pe amândoi, iar noi avem dubii asupra acestor afirmații, considerând că este vorba de o compilație care a fost adăugată în cărțile de istorie mai târziu.

A venit clipa când fiul de împărat a împlinit 18 ani. Fiul de împărat în timpul mesei,

a lăsat furculița de aur brodată cu monograma numelui său pe masă și a rostit cu o voce adâncă:

– Dragă tată și împărate. A venit vremea să îmi dai ceea ce mi-ai făgăduit la naștere.

– Nu ți-am promis nimic la naștere, copilul meu. Chestia asta la care faci aluzie atât de tranșant, cred că se referă la educația nesănătoasă a mamei. Fără a fi misogin, în afară de balauri, zmei, pitici și alte pete negre din istoria universală, pe ultimul loc se situează femeile. Sigur, că femeile sunt perfecte și în unele privințe pot jura cu mâna pe inimă că sunt mai mult decât atât. Dar așa cum s-a scris într-un ziar local, nimic nu este perfect pe lumea asta în afară de Dumnezeu. Femeia este în definitiv și ea om, are hachițele ei, nervii ei și este bine să nu-i stai alături în momentele nepotrivite dacă nu dorești să te trezești cu niscaiva cucuie. Dar eu sunt un tată ascultător și plin de răbdare așa că am să te rog să îmi amintești despre ce este vorba.

– Mi-ați promis Tinerețe fără...

– Nu eu ți-am promis așa ceva! Mama ta este de vină, deoarece în tinerețe scria poezii și în ceasurile de melancolie, vorbea singură și își construia o lume imaginară, ideală dar din nefericire la fel de coruptă ca a noastră.

Oricât încercă împăratul să-l facă pe fiul său să se răzgândească, nu putu. Atunci îl lăsă în voia Domnului. Fiul de împărat se duse în grajdurile împărătești. Aici erau cai de toate neamurile. Puse mâna pe coada unui cal, trase de ea și ramase cu coada în mână. Fie purta perucă fie îi cădea părul fiindcă era bătrân. Îl prinse pe al doilea de coadă și până să necheze calul, se și trezi cu picioarele în sus. Nu Făt-Frumos măi, ci cabalina. Puse mâna Făt-Frumos pe a treia coadă, dar calul întoarse capul spre el și îi spuse cu o voce gingașă:

– Te rog frumos, să nu pui mâna pe coada mea, pentru că eu sunt o ființă foarte sensibilă în acest loc și mă gâdil de nu-ți imaginezi. Pe urmă trebuie să îți spun că nu este frumos să tragi fetele de coadă când sunt mici, ca să nu ai surprize când ajung mai mari și își amintesc cum te-ai purtat cu ele când erau tinere și inocente.

– Tu vorbești?

– Sigur.. - zise calul. Tu, Făt-Frumos, nu faci același lucru? Totuși mărturisesc că nechezatul tău sună destul de barbar pentru gusturile mele.

– Dar ce gusturi ai tu?

– Îmi plac cartofii prăjiți în ulei de măsline, salată de roșii și friptură înăbușită la

cuptor. Iar fără să știe nimeni, mai trag când și când câte o bere. Dar când fac aceasta, să știi că trag pe dreapta și nu pornesc mai departe, decât după ce fiola revine la parametrii normali.

– Măi calule...

– Poți să-mi spui Acuarella dragul meu prinț. Cu doi de „ll", fiindcă i-a tremurat mâna celui care mi-a scris certificatul de naștere. Iar eu am să-ți spun ție, Făt-Frumos, indiferent de ce zice lumea.

– Știi ce intenții am eu?

– Sigur... Am discutat cu colegii mei din grajd chestia asta zile întregi. Concluzia a fost următoarea și te rog să nu te iei după mintea acestor animale înapoiate. Vai de calul pe care ai să-l călărești, că multă oboseală și necazuri au să îl pască. Fiule de Împărat, nu ar fi mai bine pentru dumneata să îți cauți o iapă tânără și neînvățată la călărie? Ca să nu fii acuzat de zoofilie, mă gândeam la o iapă cu două picioare, zâmbi calul cu o dantură sclipitoare.

Se vedea de la o poștă că se spală în fiecare dimineață cu pastă cristal.

– Și unde am să găsesc Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte?

– Cum unde, dragul meu. În pat. Este mult mai eficient decât să umbli brambura. Mai

ales, ca vei avea asigurat la pensie tot fânul necesar ca să trăiești în îmbelșugare și sătul până la adânci bătrâneți.

– Dar eu vreau...

– Te rog să te liniștești. Dorința ta se va împlini. Indiferent ce vei face, la sfârșit oricum vei regreta. Dar până atunci este cale lungă de bătut, așa ca vom discuta despre aceste lucruri la vremea potrivita. Pentru început, dacă vrei să mă asculți, îți voi da un sfat: Du-te la împărat, cere-i paloșul, arcul și sulița, cucura cu săgețile și hainele de pe vremea când era el flăcău. Oricum, din cauza burții pe care a făcut-o, tot nu le mai poartă, dar ție s-ar putea să îți vină bine.

– Dar n-aș putea să caut alte asemenea arme, mai strălucitoare și încărcate cu pietre scumpe, să vadă și alții că sunt fiul Împăratului?

– Dragă Făt-Frumos. Toți suntem fii de împărați până când ieșim din casă. Dar după aceea devenim dintr-o dată nimeni. Iar obrazul subțire, cu cheltuială se ține. Asta înseamnă că până îți faci un nume, va trece multă vreme. Căutarea Tinereții fără bătrânețe presupune după cum observi și evenimente colaterale.

Zis și făcut. Se întoarse Făt-Frumos și îl rugă pe împărat să îi deie ceea ce îi ceruse calul. Împăratul încuviință. Așa că timp de două

săptămâni, fiul de împărat își făcu singur de lucru:

Se apucă să bată flecuri la cizmele împărătești, curăță rugina de pe paloș până când făcu bătături la degete și în restul acestora, spală cu Alba lux și alți detergenți cămașa și pantalonii împărătești de nu mai rămase nici o pată, ba chiar se zdrențuiră puțin pe la genunchi, dar nu era o problemă ca acum așa se poartă, ș.a.m.d... Când văzu calul că Făt-Frumos a rezolvat toate problemele, odată se scutură din toate încheieturile de rămase frumos și luminos, cu soarele în piept și luna prinsă de căpăstru. Se apropie de fiul de împărat, fornăi pe nas și îi spuse cu voce înceată:

– Făt-Frumos încalecă pe mine și spune-mi cum să te duc: Ca vântul sau ca gândul.

– Între.

– Între, să știi că nu pot deoarece spre deosebire de mașini, nu am decât două viteze.

– Atunci am să te rog să mergi la relanti, măcar până ieșim din împărăție. După aceea mai vedem noi.

Și porniră la drum. Merseră ei ce merseră, ca numărară de treizeci de ori soarele pe cer și luna de douazeci de ori, până când ajunseră la o

câmpie întinsă, unde erau o mulțime de oase de oameni.

Calul se opri să pască câteva mănunchiuri mai răsărite de iarbă și să se mai odihnească câteva ore pentru că îl durea mijlocul, cu toate că analizele făcute la doctor arătau fără pic de tăgadă că era sănătos tun.

– Dragă, Făt-Frumos. Ne aflam aici, pe moșia unei Gheonoaie. A fost și ea femeie ca toate femeile. Dar au împins-o păcatele să se apuce de scris poezii și proză.

– Văd, rosti Făt-Frumos privind de jur împrejur.

– Vezi dar te înșeli, i-a răspuns calul. Oasele acelea sunt ale poeților și scriitorilor, ce au nimerit în dinții unor animăluțe foarte primejdioase, cu mai multe capete. Acestea trăiesc la castelul Gheonoaiei. Animăluțele, sunt cunoscute sub numele de critică literară. Ca să vezi cât de eficiente sunt, poți să îți dai seama după ravagiile făcute. Părerea mea este să nu te apuci să întărâți critica, adică este bine să te apuci să faci orice altceva decât se așteaptă ceilalți, dacă vrei cu tot dinadinsul să scapi cu viață și să nu-ți lași nădragii ca amintire pe aici.

– Și Gheonoaia este periculoasă rău?

– Foarte. Știu că este șatenă și dansează la bară. Prima victimă pe care a făcut-o a fost când a apărut lânga ea foarte goală, având în față numai o frunzuliță de dafin. Sigur că bietul om a făcut infarct instantaneu (nu suferea frunzulițele de dafin, făcea alergie la ele) și a fost dus la spitalul de urgență de către un echipaj Smurd, până să apuce ea să îi facă respirație gură la gură.

Părerea mea este că ar fi trebuit să nu te grăbești cu călătoria asta și să iei ore de echitație mai multe, că nu se știe în situații ca acestea de viață, cine pe cine încalecă și până unde se aude ecoul.

Stătură de caraulă întreaga noapte, iar când veniră zorile, cei doi se pregătiră de luptă.

– Făt-Frumos, Făt-Frumos, te rog să ai mare grijă - îi spuse calul. Vezi că Gheonoaiele astea sunt perverse. Una spun și alta gândesc. Părerea mea este să fii cu ochii în patru și să folosești replicile tăioase ale paloșului cât trebuie ca și împunsăturile de suliță ale vorbelor tale. Măiestria nu constă în brutalitatea replicii cât în dulceața acestora. În ciuda a ceea ce se spune, ura face din noi, propriile victime, nu eroii pe care îi visăm. Dacă visăm să facem rău cuiva, n-o să reușim niciodată. Fiindcă răului acela noi îi vom fi întotdeauna primele victime. Fiecare dușman are pe lângă defecte și o grămadă de

calități. Pune-le în valoare. Transformă dușmanul tău, care în definitiv este un prieten rătăcit, în tovarășul tău și atunci vei deveni erou fără ca neapărat să verși sângele cuiva.

Făt-Frumos asculta cu mare atenție. Strânse chinga calului, înșeuă și înfrână calul apoi când auzi un zgomot infernal apropiindu-se și părând că despică pădurea din apropiere sări în șea, pregătindu-se de luptă. Venea Gheonoaia. Cerul se întunecase, vântul începuse să bată cu furie, din nori fulgerele și trăsnetele cădeau de-a valma cu un zgomot infernal, pădurea urla cu glas de lupi, o negură deasă potopise pământul.

– Nu-ți fie frică Făt-Frumos, strigă calul.

Făt-Frumos simți că îl trage cineva de păr. Se întoarse și în lumina sticloasă a fulgerelor care alergau năuce în toate părțile, dădu și el în dreapta și stânga cu paloșul. Atunci se auzi o voce lugubră:

– Ce e... Ce e... Ce să fie... Sus pe stâncă locuiește... Jos să sară nu-ndrăznește...

– Ce-ai spus calule? – a întrebat fiul împăratului.

– Nu am spus nimic Făt-Frumos... Cred că este aceasta miasma de Gheonoaie care rostește blestemele sale. Bănuiesc că se referă la coada mea.

– Bleahhh... , se auzi din negură, semn că acea creatură malefică nu era de acord cu răspunsul calului.

– Stai că știu... – zise Făt-Frumos, care aproape că amuțise din cauza săriturilor sălbatice ale calului.

– Păi atunci spune. – zise calul. Ce mai aștepți?

– Este ochiul meu stâng.

Din întuneric se auzi un hohot prelung de râs. Un trăsnet căzu alături aprinzând o căpiță de fân.

– Se pare că ai dat-o în bară. – zise calul, sărind cât colo, în clipa când un trăsnet zăpăcit aproape că îi linse picioarele din față.

– Urechea mea dreaptă.

Vocea râse din nou în întuneric.

– Vezi dacă ai chiulit de la ore? – rosti Acuarella cu năduf. În loc să te ascunzi cu fufele prin boscheți, mai bine citeai și tu o carte de basme ca lumea. Altfel ne papă Gheonoaia cu caimac cu tot.

– Nasul – răspunse a treia oară Făt-Frumos.

Se lasă o tăcere de moarte. Negurile începură să se subție și decorul căpătă claritate

până departe către orizont. În fața ochilor apăru o femeie foarte frumoasă, purtând pe cap o pălărie drăguță care semăna cu o ciupercă bătrână, căzută în dizgrație. Femeia stătea într-un car cu roți înalte, tras de doi lei. Leii îl priviră pe Făt-Frumos cu o vie curiozitate și poftă.

– Făt-Frumos, să dea Domnul să găsești ceea ce cauți. – rosti femeia cu o voce cântătoare. Dacă nu ar fi fost calul acesta cu tine, apoi să știi că de mult te mâncam și ți-aș fi lăsat oscioarele drept amintire pe câmpia aceasta. Eu sunt Gheonoaia.

Și femeia zâmbi într-un mod misterios că nici Sherlock Holmes nu l-ar fi putut descifra.

– Dragul meu – continua Gheonoaia. Ai scăpat de la moarte, pentru că nu ești nici poet nici prozator, spre marea mea ușurare. Se pare că așa ți-a fost scris ție.

– Bine măi Gheonoaio, aș vrea să îmi spui și mie ce ai avut cu bieții oameni de i-ai hărtănit așa, de nu au mai rămas decât oasele?

– Dragul meu, eu nu le-am făcut absolut nimic.

Calul necheză în mod afirmativ, dând și din cap pentru a se evita orice confuzie.

– Ei singuri ș-au făcut-o. Câmpul acesta pe care îl vezi în fața ochilor, poarta numele de

„Antologia". În lumea asta sunt o mulțime de astfel de necropole funerare, în care tot felul de poeți și de poetese își lasă oasele, crezând că o fac pentru eternitate, deși mai devreme sau mai târziu, timpul îi va transforma în pulbere, ca pe noi toți de altfel. O contribuție în distrugerea prematură a acestor ființe – în definitiv simpatice – o are critica. Ea operează în două feluri. Fie stă pasivă și nu face absolut nimic, fie mușcă în dreapta și stânga și își varsă veninul, care de multe ori este inoculat nu numai în operele postume, ci și în autori. În primul caz autorii mor de inima rea că nu-i bagă nimeni în seamă, în al doilea, pentru că sunt băgați în seamă prea mult. Partea rea constă în faptul că nu există o cale de mijloc. Dar și oamenii aceștia sunt de vină, pentru că, să fim sinceri, ei sunt primii care încep ostilitățile.

Uite, eu am două fiice: Talia și Caliope. Sunt tocmai la vârsta când ochii le zboară ca niște fluturași după băieți, iar sufletele rătăcesc prin boscheții de mure, așteptând să le iasă un ursuleț în cale. Nu ai vrea să te pitești lângă un rug de zmeură și când auzi niște glasuri de fetișcane, să începi să faci și tu, mor, mor?

– Propunerea ta mă onorează. Mărturisesc însă că sunt mânat de niște gânduri mult mai înalte, acesta fiind motivul pentru care

nu pot să mă opresc din drum și nici să mormăi ca ursulețul printre boschețiii lumii. Și pe urmă nu se știe niciodată cine anume îți sare în față. Că afară-i vopsit gardul și-năuntru-i leopardul.

Calul asculta tirada lui Făt-Frumos cu gura căscată. Dar nu făcu nici un comentariu.

– Bine flăcău. Să nu-ți pară rău mai târziu. Dar asta este. Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus, așa că Dumnezeu să aibă grijă de tine și să te călăuzească spre realizarea viselor tale.

Spunând acestea, zâna cea rea întoarse carul și se îndepărtă. Făt-Frumos îi urmă exemplul, îndreptându-se către răsărit. Merse calul cu Făt-Frumos, cale lungă să ne-ajungă, zilele și nopțile se prefăcură în săptămâni și săptămânile se prefăcură la rândul lor în luni. Trecură văi, munți, traversară izvoare, coborâră dealuri. Într-o dimineață, se treziră amândoi într-o câmpie frumoasă, o jumătate din aceasta având o iarba verde și proaspătă iar pe cealaltă jumătate, iarba fiind veștedă și pârlită.

– Ei? – întrebă Făt-Frumos dându-se jos de pe cal și lăsând patrupedul să pască în liniște.

Acesta mâncă iarba înrourată cu lăcomie, apoi se opri și se așează alături de Făt-Frumos. Scoase din buzunar o muzicuță și începu să cânte o melodie country. După aceea scuturâ

muzicuța și o vârî din nou în buzunar. Pe urmă începu:

– Probabil te întrebi de ce este iarba pârlită, iar acolo unde nu este pârlit, câmpul are iarba veștedă sau este năpădit cu buruieni. Stăpâne, trebuie să știi că ne aflăm pe moșia unei Scorpii, soră cu Gheonoaia.

– Bănuiam eu – rosti Făt-Frumos.

– Ceea ce bănuiești stăpâne este nimica toată. Realitatea bate filmul, cum este scris în vechile cărți de către oameni înțelepți și plini de glagorie. Scorpia este și mai rea decât soră-sa. Are trei capete, varsă foc și smoală și prăpădește pe cine se nimerește.

Calul își făcu cruce cu copita dreaptă și zise către dânsul: „Vai Doamne, iartă-mi păcatele, na că mă apucai sa fac versuri".

– Altceva mai știi despre Scorpie? – întrebă fiul de împărat curios.

– Știu că trebuie să te pregătești cât se poate de bine să o înfrunți, dacă nu vrei cumva, capul tău să agațe într-un vârf de lemn într-un gard alături de alte capete, care îi cântă osanale și o laudă de cele mai multe ori cu o nerușinare fără măsură.

– Atât de perversă este?

– Ca să-ți imaginezi – răspunse calul și își trase un capăt de pled peste el după care adormi.

Cum se crăpă de ziuă și cerul deveni ușor trandafiriu, Făt-Frumos înșeuă calul și-și pregăti armele. În clipa următoare, pământul se zgâlțâi. Se auzi un urlet... apoi o vâjâitură și cerul se acoperi de nori negri așa de joși, încât se lega cu vârtejuri înfricoșate de brâul pământului, smulgând tot ce putea să adune în cale. Fulgerele brăzdau cerul dintr-o parte în alta ca ploaia. Trăsnetele cădeau smulgând din pământ bucăți uriașe. Pădurile hăuleau amenințător și lupii alungați din culcușurile lor silvestre, răspundeau cu urletele lor sălbatice, semănând cu șuierul viforniței iarna. Din negura aceea, Făt-Frumos zări decupându-se cele trei fețe ale Scorpiei. Capetele deschiseră gurile larg, și valuri de flăcări aprinseră aerul în jurul flăcăului. Dar nici Făt-Frumos nu se lăsă. Se repezi cu paloșul strâns în pumn și fu gata, gata sa-i reteze un cap. Negura se adânci și o voce ciudată parcă izvorând din măruntaiele pământului îi spuse:

– Liniștește-te... Bagă-ți sabia în teacă și... hai să stăm amândoi de vorbă ca doi adulți.

Făt-Frumos întrebă calul:

– Ce părere ai? Minte sau spune adevărul?

– Cu Scorpiile nu poți ști niciodată. – zise calul, ridicând din umeri – dar dacă nu ai altceva mai bun de făcut, eu zic să faci ce îți spune zâna și să vedem ce se întâmplă.

Făt-Frumos își vârî paloșul în teacă. Negura începu să se risipească și în fața lor apăru o femeie brunetă de o frumusețe rară. Îți venea să bei apa din gurița ei și ai fi jurat că sorbi miere. Îți venea să îi săruți mâinile și să faci o serie întreagă de lucruri, care L-ar fi făcut pe Dumnezeu și pe îngeri să roșească. Era genul de femeie (nu mai știm dacă femeile mai au și alte genuri, lucrul acesta rămâne încă de stabilit) care te făcea să vorbești singur și să spui numai prostii. Nu este de mirare că Făt-Frumos o ceru de nevastă iar ea îl refuză în mod politicos și cu demnitate, ca o regină.

– Făt-Frumos, – adăugă ea după acest eșec sentimental al eroului nostru – multe am auzit despre faptele tale de vitejie.

Unde Doamne o fi auzit ea asta că la telejurnal nu se vorbea decât de criza economică și de abilitățile unora de a fura cât mai mult pe cale legală și bineînțeles și în afara acesteia. Iar pe site-urile celelalte, femeile își scoteau ochii între ele sau bărbaților care nimeriseră pe acolo. Dar Făt-Frumos, ca bărbat ce era, cu doza lui de orgoliu congenital, spuse:

– Mă bucur draga mea că veștile despre mine au ajuns la tine înaintea mea.

Calul se lovi cu copitele în cap. Uite ce nemernic cărase el în spate atâta vreme. Se așteptase ca Făt-Frumos să vorbească mai frumos, să se rupă de banalitatea cotidiană, ori el nu făcea decât sa spună bălării. Zâna zâmbi subțire.

„Scorpia ca Scorpia", gândi calul, dar știe să zâmbească.

Femeia se apropie de calul lui Făt-Frumos, îi vârî o acadea în gură și spuse zâmbind:

– Vai ce cal frumos ai...

Acuarella își ciuli urechile și deschise gura într-un zâmbet larg de era cât pe-aci să scape acadeaua din gură.

– Și nu este numai frumos, dar este și atât de inteligent... Bietul animal simți că i se înmoaie picioarele și ar fi căzut în coadă dacă Făt-Frumos nu ar fi sărit jos din șea o clipă mai devreme.

În vreme ce ei se giugiuleau acolo în mod platonic, iar calul culegea floricele să le pună la pălărie, numai iată că din niște boscheți apăru o zdreanța de câine, o jigodie păroasă, care vagabonda hai hui pe unde se nimerea. Și pentru

că în viață se întâmplă să te împiedici la tot pasul de tot felul de javre, începu și aceasta să se dea în petice și să latre la toți, ba chiar își împinse obrăznicia la extrem, încercând să o muște pe Acuarella de coada și de picioarele din spate. Dar calul lui Făt-Frumos, nu purta șeaua în spinare de florile mărului. Rabdă el cât rabdă și văzând că potaia se tot îndeasă la spatele lui, plină de intenții dubioase, numai ce prinse un moment și o pocni în numele Tatălui de se duse bestia peste trei dealuri și câteva văi mai departe.

– Piei satană, necheză calul și merse la râul care curgea vesel prin iarba să-și spele copitele, de teama să nu ia cine știe ce microbi, viruși și să-și perecliteze în felul acesta viitorul și reputația.

– Mă iubești Făt-Frumos? - întrebă Scorpia cu un glas atât de dulce încât acesta se simți plin ca un stup de albine. Dar pentru că avea gura plină cu fursecuri, sau în sfârșit, cu ceea ce îi oferise ea între timp, el nu putu să zică decât:

– Aham, și să ofteze zgomotos.

– Dragul meu, îmi pare rău pentru sentimentele năvalnice pe care ți le-am trezit atât de dimineață, dar vreau să te rog, să nu te îndrăgostești de mine.

– De ce draga mea. Ai cumva altă propunere mai avantajoasă?

– Propuneri ar fi ele destule. Dar tu dragul meu, trebuie sa îți urmezi calea pe care ai pornit și să cauți „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte, în caz contrar, tatăl tău își va retrage investiția care a făcut-o în tine.

– Cum așa?

– Adică va da un edict imperial în care va arăta că tu ai renunțat la tron.

– La tron poate. Dar la femei în nici un caz.

– Asta spun toți Feți-Frumoșii la tinerețe, dar când îmbătrânesc, nici ei nu mai știu pentru ce umblau brambura în adolescență cu limba scoasă, la fel de năuci ca și cei care scriu buruieni la ora actuală. Dar dacă ai să citești cu atenție ce spun unii și ce vor alții, ai să îți dai seama că nu este vorba decât de amintiri. Și acelea sunt destul de vagi, pe măsură ce privirile nu mai sunt atât de pătrunzătoare, frumusețea se ofilește iar iubirile toride de la începuturi devin la fel de acre și de reci ca murăturile care au depășit data de consum, în mijlocul iernii. Să știi însă Făt-Frumos și drăgăstos că eu sunt o femeie fidelă și am să te aștept mereu, ba dacă ai să te

apuci să scrii versuri am să te citesc cu mult drag în taină.

– Minte, - necheză în sinea sa calul, privind-o cum se uită când spune asemenea vorbă pe de lături.

După trei zile, Făt-Frumos o lăsă pe Scorpie plângând, sau cel puțin străduindu-se să ofere această imagine, se sui pe cal și plecă mai departe. Este drept că fiul de împărat avea inima foarte grea. Îi părea rău că o abandonase pe acea zână atât de frumoasă, dar așa se întâmplă întotdeauna în viață: Dovedim o totală lipsă de respect pentru ceea ce Dumnezeu ne oferă cu atâta generozitate și preferăm să batem pustietățile vieții pentru a urmări niște himere. Ori iluziile acestea ne mănâncă nu numai zilele ci și sufletul, astfel că ne trezim părăsiți și neputincioși la o margine de drum. Vântul suflă, este frig, nu există nici o privire prietenoasă, nici un zâmbet cald care să ne aline singurătatea. Și mai ales, nu exista nimeni cu care să împărțim cuvintele noastre, emoțiile, bucuriile și lacrimile. Până și calul mergea cu coada între picioare și cu urechile pleoștite. La un moment dat calul se opri și începu să scurme cu piciorul drept în pământ:

– Făt-Frumos, să știi că mai departe de aici este împărăția Tinereții fără bătrânețe și

vieții fără de moarte. Vom face popas să ne odihnim. Pădurea este plină cu tot felul de lighioane șmechere și a trece prin ea este peste poate. Sar dihaniile acelea după rudă și sămânță de ne prăpădesc. Singura soluție este să zburăm pe deasupra când stăpânele locului le cheamă la masă. Ai însă de grijă că femeile locului sunt atât de frumoase că la soare te poți uita dar la dânsele ba. Ar trebui să încerci de pe-acum să vorbești de unul singur, pentru dicție, să nu te trezești că în fața lor îți piere graiul sau începi să te bâlbâi. Eu uite, am să merg în poiana aceea și am să încerc să îmi dezmorțesc aripile că a început să mă împungă reumatismul de atâta nefolosință, ba chiar să ruginească pe la vârfuri un pic.

Se dădu jos Fat-frumos de pe Acuarella să își dezmorțească picioarele. Se apucă să facă și el câteva flotari pentru mâini și își verifică paloșul să vadă dacă este ascuțit. Calul își tot întindea aripile prin poiană și când după câteva exerciții de zbor fără motor, fără parapantă și fără deltaplan, înțelese că lucrurile nu stau chiar așa de rău, se înapoie la Făt-Frumos și îl invită să i se urce în spate. Ceea ce fiul de împărat chiar și făcu. Calul începu să alerge la trap. Apoi trecu la galop și când aproape să intre în pădure și fu gata să se izbească cu botul de un stejar argintiu,

numai ce întinse o pereche de aripi de mai mare dragul.

– Să ții picioarele în sus, - glumi calul - că vom trece peste un râu și să nu te uzi.

Cu aripile întinse, calul se desprinse de pământ și se avântă în aer, mai ceva ca un planor. Pădurea se înșira dedesubt când verde, când întunecoasă, când luminoasă, iar din loc în loc apăreau niște poiene pline cu tot felul de dihănii care priveau pofticioase în sus. La o adâncime de vreo două sute de metri, o apă sărea zglobie din piatră în piatră alcătuind mici cascade luminoase de spumă argintie. Aerul îi biciuia din față răcoros.

„Ce grozav ar fi fost - se gândi Făt-Frumos, – dacă Scorpia ar fi fost acolo în fața lui călare pe Acuarella."

Se gândi să o sune pe mobil, dar își aminti ca ultima oară ea era la baie și nu a putut să-i răspundă la telefon, din cauză ca era goală și îi intraseră câțiva clăbuci de spumă în urechi. Totuși inima îi dădea ghes - dar ce zic eu, brânci de-a binelea - să telefoneze și să vorbească cu ea pentru că îi era tare dor. O fi fost scorpie cu alții, dar arăta foarte bine, iar Făt-Frumos încă stătea bine în șea. Doamne ce ar mai fi ținut-o în brațe și ar fi drăgălit-o. I-ar fi sărutat gurița aceea ca o cireașă, ar fi strâns-o în brațe cu patimă, s-ar fi

închis cu ea în dormitor sau într-un hotel și ar fi aruncat cheia. Dar așa fel să nu o mai găsească nimeni. Și s-ar fi devorat amândoi cu sălbăticie.

Calul începu să frâneze. Viteza lui scăzu considerabil și, curând, copacii începură să crească în dimensiuni iar pădurea să se apropie. După câteva smucituri ușoare, calul își strânse aripile și spuse:

– Făt-Frumos, am sosit la destinație. Aici este Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte.

În timp ce calul spunea asta, un balaur cu câteva capete se uita la ei cu gura căscată, dar spre deosebire de alți semeni de-ai săi, era plin de intenții pașnice.

În afară de acel balaur, în jurul lui Făt-Frumos și al calului său, se strânseră mai multe animale curioase. Într-un târziu, se apropie de ei o zână foarte frumoasă, înaltă și subțirică. Cum o văzu Făt-Frumos că se apropia călcând prin aer cu pași molateci, încremeni.

Așa se întâmplă cu toți Feții-Frumoși din lume, și celelalte personaje pozitive și negative din basme, când văd câte-o femeie. Conform proverbului:

„Cum văd vreo catrință
Sunt plin de dorință."

Ori numărul de dorințe este direct proporțional cu numărul de catrințe văzute sau imaginate.

Zâna mai avea două surori mai mici dar la fel de frumoase și fragede ca două flori de busuioc. Fetele se strânseră toate în jurul lui Făt-Frumos și îl năuciră cu întrebările. Prima întrebare a fost așa cum era de așteptat: „Ce caută fiul de împărat prin locurile acelea prin care nu călcase vreodată un picior de om."

– Am venit să caut Tinerețe fără bătrânețe și viața fără de moarte.

– Aici este Făt-Frumos, răspunseră fetele mai mici. Dar găsirea acestui loc, nu o să te facă fericit. Uite, te poți plimba prin toată împărăția noastră dar pe valea aceea care ai traversat-o, unde curge un râu mititel să nu te duci. Că aceea este Valea Plângerii. Iar dacă te vei rătăci pe acolo, mare necaz te va lovi pe tine și pe noi ne va încerca o mare tristețe.

– Eu credeam – zise fiul de împărat, - că viața este Valea Plângerii. Trăim zile pline de bucurii dar și de necazuri și ne văităm bunului Dumnezeu de toate neajunsurile pe care le îndurăm pe drept și mai ales pe nedrept. Iar când îmbătrânim, se umple fața de riduri, aceste urme pe care lacrimile le sapă toată viața pe obrajii noștri. Și murim nefericiți.

– Pentru că facem întotdeauna alegeri greșite - răspunse zâna cea mare care era mai tăcută decât celelalte surori ale ei dar și mai înțeleaptă. Nu viața și moartea sunt rele ci alegerile pe care le facem. Fie că sunt ale noastre, fie că sunt ale celorlalți. De aici vin toate lucrurile bune și toate relele care ni se întâmplă.

Făt-Frumos trăi multă vreme în liniște și pace alături de zâne. Calul se rotunjise și strălucea părul pe el de parcă se dăduse cu ulei de nuc. Fuma pipă și vorbea numai pe nas ca boierii. Singura distracție era să rătăcească alături de Făt-Frumos prin pădure când acesta pornea la vânătoare de căprioare.

Într-o zi, un iepure le țâșni în față. Făt-Frumos trase cu arcul dar nu-l nimeri. Iepurele o rupse la fugă ca o nălucă. Fiul de împărat sări pe cal și se luă după urecheat. Trecură de un deal, ajunseră într-o vale și deodată pe fiul de împărat îl pocni un dor nespus de Scorpie. Își aminti de ochii ei galeși, de îmbrățișările ei mirosind a busuioc, de cuvintele pe care le rostea și a căror muzicalitate răsfăța cerul. Fără să își dea seama, dorul devenise atât de puternic încât se trezi cu ochii înotând în lacrimi. Îi venea să strige de frustrare, să se arunce în apele gălăgioase ale râului care se ducea departe către apus.

– Calule - zise Făt-Frumos trăgându-și nasul - haide să mergem acasă.

– Ești sigur Făt-Frumos? Dar acasă cine crezi că ne mai așteaptă? Toată lumea aceea pe care o cunoșteai de mult, acum nu mai este. S-ar putea ca la întoarcere să întâlnim alți oameni, sau locurile să fie pustii sau acoperite cu mărăcini.

– Hai să ne întoarcem.

Făt-Frumos întoarse calul și porniră la drum. Merseră ei cale de câteva săptămâni și într-o seară ajunseră într-o poiană luminată de lună. În mijlocul poenei aceleia creștea un trandafir frumos al cărei parfum gingaș umplea toată pădurea.

– Aici suntem în împărăția Scorpiei.

– Dar Scorpia unde este?

Calul nu zise nimic dar se uită spre trandafirul acela care creștea singur și plin de tristețe.

– Mă duc, zise calul să iau o gură de iarbă și să beau puțină apă.

Cu pași înceți, puțin adus din spate, calul se îndepărtă. Începu să smulgă din iarba aceea și după ce se sătură coborî lângă izvor de unde bău săturându-se.

Când se întoarse, nu-l mai găsi pe Făt-Frumos. Deasupra trandafirului se întindea o boltă de viță. Cele două plante stăteau îmbrățișate atât de strâns, că nici moartea nu ar fi putut să le despartă. Și așa au rămas în locul acela, îmbrățișați pentru veșnicie, pentru că adevărata Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte este dragostea. Acea dragoste pe care o pierdem, dar mai ales pe care o păstrăm în suflet pentru totdeauna.

(Sfârșit)

Nota autorului

Orice produs folcloric pornește de la o realitate, de la un anumit univers material și uman care este definit de propria sa istorie măsurată în timp cu propriile bucurii și suferințe. Aceasta lume existând dincolo de creația culturală, poartă numele de arhetip. Noi suntem cei ce definim arhetipul prin propriile noastre evenimente de viață. Pornind de la aceste realități personalizate sau de la amprenta pe care realitățile în cauză le lasă pe colectivitate, în momentul când încercăm să le povestim, folosind cuvintele ca un substitut simbolic al realității, transformăm realitatea într-un motiv popular, într-o creație cultă sau populară în funcție de propria noastră personalitate, de propriul nostru nivel cultural. Ceea ce am încercat să povestesc, este o reinterpretare culturală a unor filoane coborând extrem de adânc în trecutul istoric, cultural, al omenirii. „Se mărită Nausicaa" sau „Fidelitate" sunt două modalități de abordare a unor evenimente extrem de vechi pe care le regăsim în cartea lui George Murnu, - „Odiseea" tradusă

și repovestită după cântecele lui Homer. Ori aceste cântece au o vechime destul de mare coborând până în preajma anului o mie înainte de Hristos, moment când a fost consemnat Războiul Troian. Celelalte basme sunt și ele foarte vechi, din moment ce datele istorice la care se întâmplă oscilează între anii 700 și respectiv 500 i.d.H. Nu îmi propun în aceasta notă să fac un studiu de specialitate , pentru acest lucru existând o serie de cărți excelente aparținând exegezei. Pentru cei care doresc să își facă o idee despre basme sau alte produse folclorice în general, vorbesc mai pe larg în lucrarea mea modestă, Hermeneutica Miturilor sau Basme comentate. Ceea ce țin în mod deosebit să fac, este să mulțumesc unor oameni care au fost lângă mine, ca doamna Lenuș Lungu care a făcut posibilă publicarea acestei cărți, siteului Cronopedia și domnului Ion Muntean, de asemenea d-nei Gabriela Mimi Boroianu, d-nei Mioara Băluță, d-nei Mihaela Gudană și nu în ultimul rând d-nei Delia Stăniloiu pentru sprijinul acordat. Aceleași alese mulțumiri le adresez și cititorilor mei virtuali al căror curaj, m-a motivat făcând posibilă realizarea acestui act de cultură.

Cu recunoștință, Ion Vanghele

cuprins

Basme pestrițe 1

POVEȘTI PENTRU OAMENI MARI 5

Se mărită Nausicaa? 9

Fidelitate 45

Cum au apărut elefanții 65

Poveste cu Ivan 67

Basmul cu lupul năzdravan și restul lumii 80

Tinerețe... 113

Nota autorului 151

cuprins 154

În Biblioteca Cronopedia au apărut:
Rodica Nicoleta ION - Cânturi printre rânduri
Emilia Popescu Rusu - Frescă pe zăpadă
Duminica Sfinților Români (a doua duminică după Rusalii)
Constantin Mîndruță – Calendarul sufletului meu – Toamna
Gabriela Mimi Boroianu - Balada iubirii
Nicu Doftoreanu - Tangouri dintotdeauna
Chronos - Peniță de Aur, anul II, nr. 16-17-18, iunie – iulie - august, 2014
Nicu Doftoreanu - Tangoul veșnic tânăr
Nicolae Vasile - Punctul de sprijin
Constantin Mîndruță - Mai apropape de lună
Cuvinte sculptate - antologie de versuri
Nicolae Doftoreanu - Tangouri altfel
Zborul frunzelor în ceruri - antologie de versuri
Nicu Doftoreanu ~ Tangouri de ieri, tangouri de azi
Aurel Chiorean - Să ne jucăm de-a anotimpul
Gabriela Mimi Boroianu - Cântând iubirea
Toma – origine nume, semnificație, istoric, variante
Cununi de flori pentru eroi - Flower crouns for the heroes
Privește visând, iubito... (antologie)
Lenuș Lungu - să ne iubim în toamnă

În curs de apariție la Biblioteca Cronopedia:
Antologia bilingvă româno-italiană „Cuvinte pe aripi de iubire"
Antologia bilingvă româno-franceză „Cuvinte pe aripi de gând"
Marin Voican Ghioroiu – Maria Tănase spune
Marin Voican Ghioroiu – Nuntă-n Grădinari

Colecțiile Bibliotecii Cronopedia:
Viețile sfinților
Tradiții
Gastro&Literatura
Mirific
Povestiri cu tâlc
Folclor internistic
Călătorii virtuale
Originea numelor
Gânduri altfel
Revista „Chronos – peniță de aur – izvor de cultură"

Contact editura Biblioteca Cronopedia:
mail: fabulatortemporis@gmail.com, izvordecultura@yahoo.com
tel: 0771647750, 0763450054